

САОДАТ

6
2025

1925 йилдан чиқа бошлаган

**ДИЛГА ОРОМ
СУХАНДОН**

Муяссар Тилова
ЛАЙЛАК УЯСИ

**Халоскор
МАЛИКА**

**Зилола
Хўжаниёзова:**
**"ОНАМ ЙЎЛЧИ
ЮЛДУЗИМ ЭДИ"**

СЕВИМЛИ СУХАНДОН БИЛАН ЮЗМА-ЮЗ

**Дилором
Умарова**

Ўзбекистон Республикасида
хизмат кўрсатган маданият
ходими

Муазза.и Шарф на.иёндир сенинг нокиза жонингда

"ОҚИЛА АЁЛЛАР" ОДАМЛАР ОРАСИДА

Республикаимизнинг барча ҳудудларида "Оқи́ла аёллар" ҳаракати бир хил ном билан юри-тилади. Аммо ҳар ҳудуднинг ижтимоий ҳолатидан келиб чиқиб уларнинг вазифаларида ўзига хос ён-дашувлар кузатилади. Вақти-вақти билан ўтказила-ётган ҳаракатга тегишли йирик анжуманларда нати-жалар билан бирга ўзига хосликларга ҳам эътибор қаратиладики, бу ўз навбатида тажриба алмаши-шлар, ўргатиш, ўрганишлар учун асос бўлади.

Тошкент вилояти Нурафшон шаҳрида ўтказил-ган "Оқи́ла аёллар" ҳаракати республика форумида ҳам ана шу умумий вазифалар ва хос ёндашувларга алоҳида эътибор қаратилди. Оила ва хотин-қизлар қўмитаси раҳбарияти, масъуллари, ҳаракат аъзола-ри, ҳамкор вазирлик ва идора вакиллари, тадбир-кор аёллар иштирокида ўтказилган форумда Бош вазир ўринбосари, Оила ва хотин-қизлар қўмитаси раиси Зулаҳо Маҳкамова "Оқи́ла аёллар" ҳарака-тининг кейинги пайтларда амалга оширган ишла-ри ҳақида батафсил гапириб, жумладан, қуйидаги маълумотларга тўхталди:

– Ҳаракат аъзолари у қадар узоқ бўлмаган муддатда ижтимоий ҳаётимизда ўз ўрнини топди. Маҳаллаларда манзилли ишлаш бўйича етарли тажрибага эга бўлишди. Низоли оилалар, ёш оила-лар муаммолари атрофлича ўрганилди. Оила ин-ститути билан ҳамкорлик қилиш ижтимоий муҳит-нинг барқарорлашувини таъминламоқда, – деди республика аёллар етакчиси.

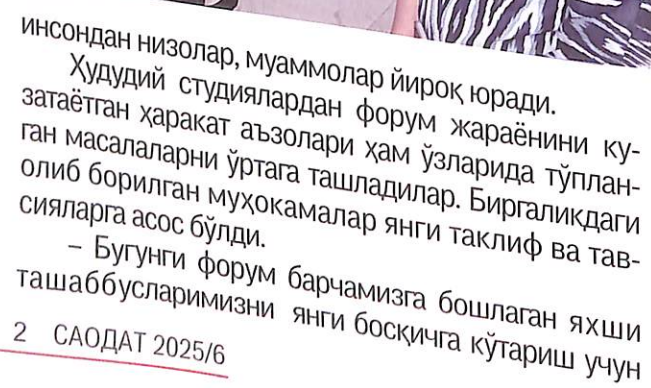
Биламизки, мақсад учун етарлича маблағ бўл-

са, жойларда яхши ўзгаришлар қилиниши мумкин. Иморатларга янгича шакл бериш, хиёбонларга оройиш бериш... Аммо инсонлар руҳиятини ўзгар-тириш ниҳоятда катта куч талаб қиладиган ҳодиса ҳисобланади. Шунинг учун бугун маҳаллаларда фаолият олиб бораётган отинойилар, кўчабошилар, тарғибот гуруҳи аъзолари – барчаси бирлашиб та-янч маърифий кучга айланмоқдалар. Яккама-якка суҳбатлар асосида муаммолари вазиятлар атрофли-ча таҳлил қилиниб, зарурий чоралар кўрилганлиги боис ўтган йили жамиятнинг оғрикли нуқталаридан бири бўлиб турган оилавий ажралишлар сони бир неча баравар камайган эди. Аммо бу борада асло берпарволикка берилиб бўлмайди.

Республика хотин-қизлар етакчиси маъруза-сидан сўнг сўзга чиққан иштирокчилар ана шу ма-салаларга алоҳида эътибор қаратдилар. Хусусан, ёш оилалар билан ишлашда замон талабларини, ёшларнинг ўзгараётган тафаккурини инобатга олиш муҳимлиги минбардан янграган нутқларда бир неча бор қайд этилди.

– Худудимизда ўн етти минг нафарга яқин ҳа-ракат аъзолари бошқа ташкилотлар билан елка-ма-елка туриб маънавий макон яратишдек қизгин жараёнда фаолият олиб бормоқдалар, – дейди ўз навбатида сўзга чиққан Тошкент вилояти "Оқи́ла аёллар" ҳаракати раҳбари Матлуба Мамадалиева. – Улар орасида жорий йилда беш нафари "Мўъ-табар аёл" кўкрак нишонига сазовор бўлишди. Меҳнатларининг муносиб эътирофи уларга янгича

рағбат беришига ишонаман, – деди айтилган фикрларни якунлар экан Оила ва хотин-қизлар кўмитаси ҳузуридаги Оила ва гендер тенглик илмий тадқиқот институти директорининг ўринбосари, профессор Ойниса Мусурмонова. – Оила – бу бизнинг менталитетимизда фақат эр-хотиннинг ўзи эмас, қайнота, қайнона, нева-ра, ҳатто, чеваралар ҳам шу муқаддас сўз дои-расида яшайди. Шунинг учун ҳаракат аъзолари-миз минг йиллик қадриятларимиз билан бирга яшаётган замон нафасини ҳам ҳис қилишлари керак. Болаларни глобал хатарлардан асраш, қизларимизда оила билан бирга жамиятга меҳр уйғотиш, ота-оналарда оилада соғлом муҳитни барқарорлаштириш учун масъулият уй-ғотиш каби вазифаларимиз ҳам борки, биздан шу вазифалар ижроси учун ка-марбаста бўлиш талаб этилади.

марбаста бўлиш талаб этилади.
Анжуман якунида ҳаракат аъзолари-
нинг мурожаатномаси ўқиб эшиттирилди.
Бу мурожаатномадаги инсонпарварлик
тамойилларига асосланган даъватлар
дунёда таҳликали вазиятлар вужудга ке-
лаётган шароитда бизнинг оилаларни
яхшилиқлар атрофига жипслаштириши-
га қаратилганлиги билан аҳамиятлидир.
Тадбир якунида Пискент тумани “Оқила
аёллар” ҳаракати ҳақида ҳикоя қилувчи
китобнинг илк нашри иштирокчиларга
тақдим этилди. Тошкент вилояти филар-
монияси намойиш этган концерт дастури ман-
фаатли фикрлар, қизғин мунозара ва музока-
раларга бой тарзда ўтган форумга ўзгача файз
бағишлади.

**Нигора ЎРОЛОВА,
“Саодат” журналининг
Тошкент вилояти мухбири**

Китоб – энг яқин дўст

"Эшитдингизми, калтаминорлик қиз дадасига машина совға қилибди. Кимни кўрсангиз шу ҳақда гапиришяпти".

Угулжайрон Халдурдиева "Ёш китобхон" танлови республика босқичи волиби бўлди ва Президент бош соврини – BVD "Chazor" электромобили соҳибасига айланди.

Китобхон қиз Қорақалпоғистон Республикаси
Тўрткўл тумани Калтаминор овулида дунёга келган.
Отаси Абажан Суёнов кичик тадбиркор, асосан,
деҳқончилик билан шуғулланади. Онаси Орзигул эса
уй бекаси бўлиб, фарзандларининг билим олишлари
учун барча шароитларни яратиб берган.

– Аслида бувижониси невараларининг тарбияси-
га жуда қаттиқ турган. Ҳар кун кечки овқатдан кейин
невараларини тўплаб ўқиган китобларидан савол-
лар берар, жавоблари қаноатлантирмаган пайтда
ўзи ҳикояга тушиб кетади. Ҳатто хўжайиним билан
фарзандларимизга кўшилиб мутолаа қилдик. Била-
сизми, қизларимиз қошида уялиб қолмаслик учун
қайнонам берган китобларни ухласдан ўқиб туға-
тар эдик. Ўшанда бироз жаҳлим чиқарди. Энди раҳ-
матлик тўғри қилган экан, дея ўйлаб қоламан. Дала
ишларидан ортиб уй юмушларида ҳам кўмаклашар-
ди. Ўғилжайроннинг бувисига меҳри бўлакча эди.
Меҳнаткашлиги шундан ўтган бўлса керак, қизим
ҳам тиниб-тинчимайди, – дейди Орзигул опа.

– Лайло опам университетга қабул қилинганда жуда ҳавас қилгандим. Кейин яна Лочиной опам ҳам педагогика олийгоҳига кирди. Шуларга эргшиб мен ҳам билим олишга интилдим, – дейди билимдон қиз биз билан суҳбатда.

Мактаб директори Саятхон Гичгелдиева Ўғил-жайроннинг иқтидорини ҳар доим қўллаб-қувватлаб келгани, танлов учун зарур бўлган китоблардан баъзиларини топа олмай ёрдам сўраганида, ярим тун бўлишига қарамай хонадонига етказиб берганини фахр билан тилга олди онаси Орзигул опа, “Бўлар бола бошидан” деганларидек, ўқувчилик давридан рассомлик, рақс, спортнинг гандбол ва шахмат турлари бўйича турли хил танлов, маънавий-маърифий тадбирлар, мусобақа ва беллашувларда, кейинчалик билимлар беллашуви ва фан олимпиадаларида, китобхонлик танловларида туман ва вилоят кесимла-

рида фахрли ўринларни эгаллаб келган.

10-синфлигида илк бор “Ёш китобхон” танловига қатнашиш иштиёқи пайдо бўлган. Биринчи уринишда республика босқичида биринчилиكنи қўлга киритиб, финал босқичида фаол иштирок этиб қайтди. Тажриба камлиги туфайли фахрли ўринларни эгаллай олмаган бўлса-да, ўша маррани забот этишни юрагига маҳкам тугиб қўйди.

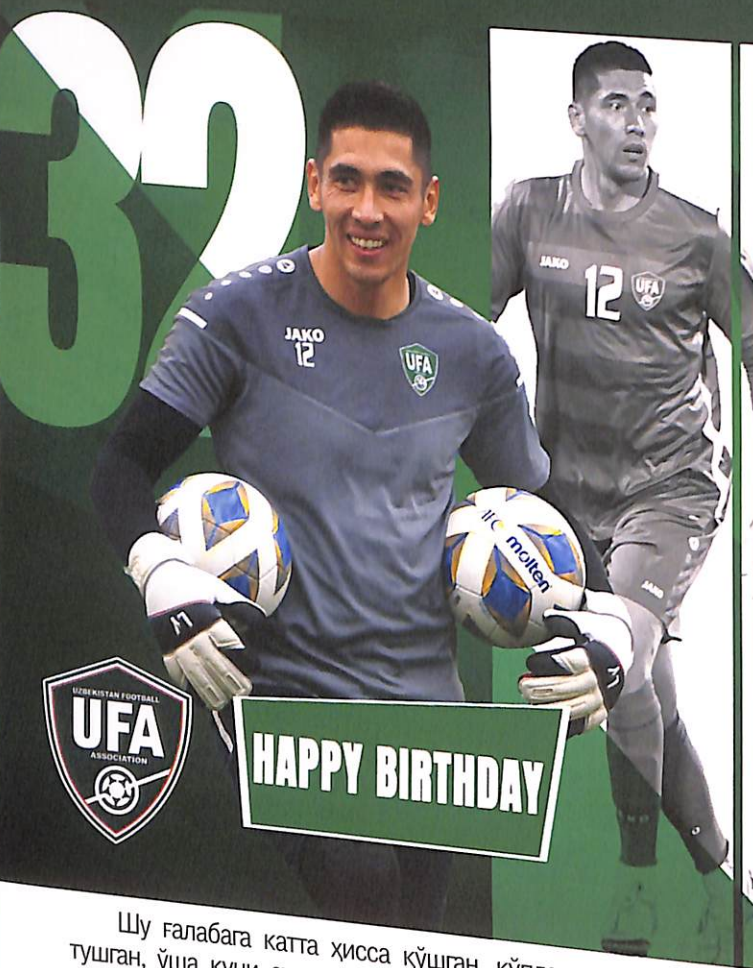
Иқтидор эгасининг ғолибликни қўлга киритиши осон кечмади. Танловнинг маҳалла, туман, вилоят босқичларида кетма-кет ғолибликни қўлга киритиб, февраль ойида республика босқичига йўлланма олди. Рақобат майдони жуда кучли эди. Ниҳоят, у кутган кун келди. “Ёш китобхон-2024” танлови республика босқичида энг юқори натижа билан фахрли 1-ўринни эгаллади.

– Исм-шарифим ғолиб сифатида эълон қилингандаги ота-онамнинг кўзларидаги ифтихор туйғусини кўргандаги ҳисларимни, Президент совғасини олгандаги қувончимни ҳеч қандай сўз билан тасвирлаб беролмайман. Давлатимиз раҳбарининг ёшлар таълим-тарбиясига шу қадар катта эътибор қаратаётгани, китобхонлик маданиятини юксалтириш йўлидаги саъй-ҳаракатлари таҳсинга лойиқ. Дунёнинг ҳеч бир мамлакатада ёшлар китоб ўқигани учун рағбатлантирилмаса керак, – дейди ғолиба қиз.

“Қахрамон” сифатини кўп ўйлаб қўллаймиз. Аммо мен мутлоа голибасини “Қахрамон” аташга жазм қилдим. Чунки у меҳнати билан эришган машина калитини отаси қўлига берди. Қахрамонлар аслида кўксига “мен-мен”лаб урмаган, ота-онаси, устозларини сийлаган оилаларда туғилиб улғаяди. Борар манзилларинг бахт, йўллaring равон бўлсин, қорақалпоқнинг омадли қизи!

Фотима АБДУРАИМОВА,
"Саодат" журналининг Қорақалпоғистон
Республикаси бўйича мухбири

ОЛТИН ДАРВОЗАНИНГ МОҲИР ДАРВОЗАБОНИ

Шу галабага катта хисса қўшган, кўпларнинг тилига тушган, ўша кун и стадионда мухлислар олқишини кўзда ёш билан қаршилаган қорамағиз йигитни эсласангиз керак. Ўзбекининг беқлигини дунёга намойиш этган Темурбек ва Ўткирбеклар, Аббос, Элдорбеги Абдуқодирлар юртимиз шаънини, ор-номусини ҳимоя қилдилар ўша кун и. "Отангга раҳмат", деган олқишлар янгради.

Футболга ишқибозлар қаторида ўйинни кузатарканман, шу йигитларни дунёга келтирган оналари ҳақида ўйладим. Боласини бутун дунё кузатаётганда қандай кайфиятда бўлган экан. Ҳалабини ҳаммадан кўра кўпроқ кутгандир, юрак зарблари ўзига эшитилиб, экран қаршисида минг титроқда ўтирган бўлса керак...

Шу фикрлар тинчлик баҳрамади ва ўйиннинг асосий қаҳрамони, терма жамоа дарвозабони Ўткирбек Юсуловнинг волидаси Нигора опа Курбантаева билан суҳбатлашдим.

Футбол бўйича миллий терма жамоамиз мустақил Ўзбекистон тарихида илк бор жаҳон чемпионати йўлланмасини қўлга киритди. 34 йиллик орзулар ушалди, шу кун ўзбекистонлик мухлисларнинг қалбига абдий муҳрланди. Эcran қаршиида бўлган ҳар қандай инсоннинг юраги ҳаприқиб, ҳайрату ҳаяжонга тўлиб тошди. Дуолар еру осмонни тўлдирди.

– Биз-ку томошабин бўлиб шу қадар ҳа-
яжонга тушдик, сиз она бўлиб... Ҳеч қачон эсин-
гиздан чиқмаса керак бу кун?

– Ўша куни, деярли, туз тотмадим, Яратганга, илтижо қилиб: “Боламини ноумид қилма, уялтирма, ғалаба билан юзини ёруғ қилгин, дуоларимни ижобат айла”, деб сўрадим. Келиним Мадинахоннинг: “Ойижон, чой ичинг, овқатланиб олинг”, дегани ҳам қулоғимга кирмасди. Мўъжиза бўлди-да, ўша куни нафақат мен, балки, жудаям кўп инсонлар дуода бўлди. Кейин мамлакатимиз Президентининг ўйин-жунганиши билан телефон орқали жамоа аъзоларини катта натижа билан шахсан табриклагани, “Ўт-қир, қанисан болам”, деганида тушимми, ўнгимми билолмай қолдим...

Она худди ўша лаҳзаларда қолиб кетганди.
яжон билан сўзларди: ... Тақдир

– Биз асли Қозоғистоннинг Сайрамаданмиз. Тақдир тақозоси билан 1996 йилда Тошкентга кўчиб келганмиз. Юнусобод туманида яшовчи опамнинг бир хонали уйида бирга яшадик. Ўшанда Ўткирбек беш ёшда эди. Шунда у аввал боғчага, кейин эса 122-сонли ўрта мактаб-ерда борди. Яшнобод туманига кўчиб ўтганимиздан сўнг 204-мактабда ўқишни давом эттирди. Бошланғич синфни тамомлагач тумандаги 77-сонли футболга ихтисослашган мактаб-интернатига ўқий бошлади. Ўғлим дарсларни яхши ўзлаштириб, аёло баҳоларга ўқиган, доим "Ташаккурнома"лар оларди.

Аввалига, оиламиз бошига мусофирчилик, йўқчилик, ижараларда яшаш, фуқаролик ололмаслик каби синовлар тушди. Ишонсангиз, боламга дарвозабон бўлгани учун оддий қўлқоп сотиб олишга ҳам имкон қилолмаган пайларимиз бўлган. Ўткирбек тўрт фарзанд – икки ўғил ва икки қизнинг тўнғичи. Болалигидан футболга қизиқарди. Уни доим стадионлардан топиб келардим. Бирор хунари етагидан тутсанг-чи, тўпнинг кетидан югуравермай,

десам, йўқ, мен фақат футболчи бўламан, дерди.

Тўққизинчи синфга ўтгандан сўнг “Пахтакор” ёшлар командасига қатнай бошлади. Футбол клубига борган илк кунларидаёқ уни дарвозага қўйишди. Болам овқатланмаслиги, меҳмонга бормаслиги, саёхатдан қолиши, оилавий тadbирларда қатнашмаслиги мумкин эди, ammo машғулотларни сираям қолдирмасди.

Ўткиржон табиятан камтар, меҳрибон ва содда бола бўлган. Ҳар қандай юмушни, албатта, биз билан маслаҳатлашиб, кейин амалга оширади. Ҳозиргача шундай, бемаслаҳат бир иш қилмайди. 34 ёшни қаршилаган бўлса-да, баъзан боладек эркаланади. Ука-сингилларига жудаям меҳрибон. Кўнгли юмшоқ, ҳаммага ёрдам бергиси келади.

Спортга бўлган муҳаббат уни ўз устида кўпроқ ишлашга ундар, баъзан ноҳақликлар бўлса ҳам сабр билан енгар, ташлаб кетишни эса сира хаёлига келтирмасди. Ўзбекистон давлат жисмоний тарбия ва спорт университетида ўқиди, ишлади, спортни бирзумга бўлса-да ташламади. Нияти гўзал эди: “Она, ҳали кўрасиз, мен ўзбек футбол тарихидаги энг зўр дарвозабон бўламан”, дерди. Амаллар ниятларга қараб берилиши бор-йўлини ўйинчи мақсадлари рўёбини кўриб турибди.

– Ҳамма болалар болалигидан катта озулар билан яшайди. Кимдир учувчи бўлишни истаси, кимдир ҳарбий, яна бири футболчи. Аммо тақдир болаликдаги озулар рўёбини ҳаммага ҳам тақдим этавермайди. Ўткиржон болаликда кўпроқ нималарга қизиқарди?

– Бола бўлиб ўйинчоқ ўйнаганини эслолмайман. Ўйнаса фақат копток ўйнаши мумкин эди. Яна бир севимли машғулоти расм чизиш бўлган. Ўша даврларда целлофан пакетларга қизлар, машиналар суратлари туширилган бўларди. У ўшаларга қараб худди ўзидек қи-

либ қоғозга кўчирарди. Бу одати ҳозир ҳам бор, бирор буюм ёки табиатга қараб ўхшатиб чизади. Расм чизиш қизиқиш бўлиб қолди, аммо барибир футболга бўлган муҳаббат устун келди ва шу йўлдан кетди.

Аслида ота-оналар фарзандининг келажакада ким ва қандай инсон бўлишига туртки берувчи касосий таянч бўлади. Дадам раҳматлининг энг яқин дўсти Германия давлатига кўчиб кетган. Оғайнилар телефон орқали суҳбатлашаркан доим ёнида бўлардим. Мавзу ҳар гал футболга бориб тақалар ва дадам германиялик машҳур дарвозабон Оливер Кан шахсига қизиқарди. Кейинчалик мен ҳам ўша футболчига қизиқиб, уни кузата бошлаганман. Орадан йиллар ўтиб, ўғлим шу соҳани танлагач шароитим бўлмаса-да боламга: “Мен сени ўша машҳур дарвозабонга шогирдликка олиб бораман”, дердим. 2019 йилда Арабистонда бўлиб ўтаётган чемпионатдан болам телефон қияпти: “Она, сиз мени шогирдликка бераман деган машҳур дарвозабон ўйинимизга келди, биз бирга суратга тушди, сизнинг орзуингиз ҳақида уларга айтиб бердим”, деди. Оналар фарзандлар учун катта орзулар қилишдан қўрқмаслиги кераклигини тушунганман ўшанда.

– Ўтқирбек, билишимизча, муҳаббат билан оила қурган...

– Ҳа, ўғлим ва келиним Мадинахон бир-бирларига кўн-
гил қўйиб, севиб-севилиб кейин турмуш қуришгн. Ҳозир
муҳаббатлари меваси бўлган фарзандлари Маликахон, Абу-
бакир, Муслимахон ва Муҳаммадюсуфлар ҳаммамизнинг
қувончимиз. Бубакир ҳали ёш бўлишига қарамай ота изи-
дан бориб футболга қизиқади. Шу кунга қадар унинг ҳам ин-
тилишлари яхшигина натижа кўрсатяпти. Келиним Мадина-
хоннинг касби стилист, ҳозир фарзанд тарбияси билан банд.
Жудаям пазанда, саранжом-саришта. Хушмуомала, меҳри-
бон ва ғамхўр қиз, доим унга: “Тарбия берган ота-онанингизга
рахмат, болам”, дейман. Чунки икки қизим Феруза ва Нар-
гисларни турмушга узатганман, улар ўзларидан тинган. Кен-
жатоийм Алишёр талаба, оиланинг қорига ярайдигани шу
меҳрибон келиним. Болаларимнинг отаси ҳам: “Яхшиям, шу
келинимиз бор”, дея кўп дуосини қиладилар.

Нигора опа Қурбантаева ўтган аср охирларидан буён транспорт соҳасига йўналирилган "Инсофли" МЧЖда оддий ходимликдан иш бошлаб, бугунги кунда директор ўринбосаригача булган йўлни ҳалол меҳнатлари билан босиб ўтди. Умр йўлдоши Акмал ака билан тўрт нафар фарзанднинг қамолини, бахту роҳатини кўриб, жамиятда муносиб ўрин эгаллаб келмоқдалар.

Ўткирбек Юсупов бугун элда азиз бўлди, унинг галабага қўшган ҳиссаси юрtnнг шухратию юртдошларимизнинг қувончларига сабаб бўлди. Давлатимиз раҳбари миллий терма жамоа аъзоларини ва Ўткирбекни “Ўзбекистон ифтихори” унвони билан тақдирлаб, замонавий BYD электромобилларини совға қилди.

Орзу ва мақсадлар, яхши ниятлар бирлашса, унинг залвори улкан бўлади. Буни бизга шу йилнинг бешинчи июнь ойиномилга бўлиб ўтган футбол мусобақаси исботлаб берди.

Ўзбекистон миллий терма жамоаси сафида унинг олтин дарвозасини мардларча ҳимоя қилаётган Ўткирбек билан ҳар қанча фахрлансак арзийди.

Дилсора НУРМУРОВА

**Садоқатли
телетомошабинларга яхши
таниш бўлган Дилором
Умарова Ўзбекистон
телевидениеси тарихида
ёрқин из қолдирган устоз
сухандонлардан бири бўлди,
десак муболага қилмаган
бўламиз. “Ойнаи жаҳон”
орқали томошабинни
экранга мафтун этиб
қўйган, овозининг тиниқлиги,
талаффузининг аниқлиги,
кийинишидан тортиб,
соч турмагига қадар
эътиборингизни тортадиган
латофатли аёл чин маънода
зариф касбига муносиб
иждоқорлардан саналади.**

Дилга ором сухандон

Фаргона вилоятининг Бағдод туманида 1957 йилнинг 28 августида зиёли оилада дунёга келган сухандон қизининг ортидан омад бежиз эргашиб юрмаган. Тумандаги “Узсельхозтехника” автокорхонаси раҳбари бўлган отаси Қўчқорали Умаров, мактабда рус тили ва адабиёти фани ўқитувчиси бўлган онаси Ойнисахон Умаровалар оиладаги етти нафар фарзандларнинг орасида шу бийрон қизалоғини келажакда ҳеч кимникига ўхшамаган тақдир кутаётганлигини сезардилар. Боиси у адабиётни севар, шеър ўқишни ёқтирар, хушмуомала, ўзига оро бериши бошқача эди.

Мактабни аъло баҳолар билан тамомлаган Дилором Тошкент маданий-оқартув техникумининг режиссёрлик бўлимига ўқишга киради. Ўқув даргоҳида Ўзбекистон телевидениесининг режиссёри Саъдулла Аноркулов ва машҳур драматург Хайитмат Расулдан сценарий ёзиш ва режиссёрлик маҳоратидан сабоқ оларкан, улар сабаб телевидениенинг адабий-драматик кўрсатувлар тахририяти томонидан тайёрланадиган “Шеърят бўстони” кўрсатувига жонли эфирда шеър ўқиш учун таклиф этилади.

– Талабалик йилларимнинг илк даври мен учун оғир

жудолик билан бошланди, – деб эслайди суҳбатдошимиз ўша йилларни. – Хаста бўлган дадажоним куз ўртасида вафот этдилар. Биз – фарзандларнинг ютуғимизга севишиб, ўқишимиз, билим олишимиз учун неки имкон бор яратиб, қўллаб-қувватлардилар. Ҳар биримизнинг орзу мақсадларимиз, келажак режаларимиз билан қизиқар, уларнинг рўёби учун биринчи қадамни улар ташлардилар. Вақт ҳамма жароҳатларни даволайди, деганлари рост экан. Аста-секин тақдир ҳукмига кўндим... Мактабда рус тилида таҳсил олган ўқувчи қиз билим юртида режиссёрлик курсида ўзбек тилида ўқиди. Ўқув юрти раҳбари: “Қизим, хавотир олманг, сизга енгиллик яратамиз, биринчи йил рус тилида жавоб берасиз. Иккинчи ва учинчи босқичда эса ўзбек тилида”, – дея унга имкон бериши катта далда бўлди. Икки тилни ҳам мукаммал ўрганишига ёрдам берди.

Ўқув даврида деярли барча тадбирларда сахнада бошловчи бўлган чарос кўзли, маънили сўзлайдиган Дилоромга кўплар ҳавас қиларди. Бир гал талабалар томонидан тайёрланган адабий композицияни Наби кўришга Ўзбекистон телевидениеси режиссёри Наби

Раззоқов ва журналист Марат Асадуллаевлар келишади. Тадбирдан сўнг улар бошловчи қизга Ўзбекистон телевидениесида дикторлар танлови ўтказилаётгани, унда ўзини синаб кўриши мумкинлигини айтиб, таклиф қилишади.

Танловдан муваффақиятли ўтиб, Ўзбекистон телевидениесининг дикторлар гуруҳига ишга қабул қилинган хушxabарни илк бор онажонига етказди, улар фарзанди аржумандини узоқ дуо қилади, бундан беҳад қувонади, гурурланади. Афсуслар бўлсинки, бу секинчалири ҳам узоққа бормади. Оғир дардга чалинган Ойнисахон опа қизини эфирда уч ойгина кўрди, шу уч ой Дилором ҳам камера ортида “онажоним мени кўряптилар”, деб бор иқтидорини жамлаб, ишлади. Онасининг вафотидан қаттиқ қайғуда қолган унга устози Ўктам Жобиров отасидек меҳр кўрсатди. Ёлғиз қолиб, тушкунликка тушмасин, деб уни ҳар куни эфирга қўярди.

Дикторлар гуруҳининг раҳбари бўлган Ўктам Жобиров ўша даврда ишга келган ёшларнинг барчасига устозлик қилган. У гуруҳга келган ёш йигит-қизларга нафақат эфир масъулияти, матн ўқиш, кўрсатувларни олиб бориш, балки камтарлик, одамийликни ҳам ўргатган. Яна кўп китоб ўқишни ҳам маслаҳат берган, бу борада ўзлари доим намуна бўлган.

– Мен ишга келганимда ўн бешинчи диктор эдим, – дея хотираларини давом эттиради сухандон. – У пайтлар дикторларга талаб жудаям юқори бўлган. Устозларимизни кўп кузатардим, кийинишлари, ўзларини тутишлари, эфир маданияти ва этикасини ўзимга андоза қилиб олардим. Шу тариқа йиллар ўтиб, ўз имиджимга эга бўлдим. Эфирга киядиган либосларимни ўзим тикардим. Ҳар бир кўрсатув мазмунидан келиб чиқиб, либос танлардим. Имидж – касбимизда муҳим.

Биз нафақат экранда, балки кўча-кўйда, маҳаллада томошабинларимиз назарида бўламиз. Оилада биз она, аёл, уй бекаси, келинимиз. Ҳамма ҳамкасбларимиз ҳам оилапарвар, “уйим-жойим”, деб яшайдиган инсонлар. Боиси оила аъзоларимиз – бизни қўллайдиган, биз билан бирга ҳаяжонланадиган, ҳар бир ютуғимизга севинадиган инсонлар.

Дилором Умаровани телеэкран орқали ёқтириб қолган умр йўлдоши онасига бу ҳақида айтади. Суриштириб борган қайнонасига ҳамкасблари илиқ фикрлар билдиришади. Икки ёшнинг юлдузи юлдузига тўғри келиб, тўй ҳам бўлиб ўтади. Бу бахтиёр жуфтликка ҳамма ҳавас қилади. Ўзига оро бериб юрган қиз келинлик вазифаларини уddалармикин, деганлар ҳайратда қоладилар. Дилором бичиш-тикишнинг ҳадисини олган, уй-рўзғор юмушларини аъло даражада уddалаши, пазандачиликда беназирлиги унча-мунчасини ортда қолдирар, бўш вақтларида эса китоб мутолааси билан шуғулланарди.

Оиланинг қувончлари бўлган қизлари Севарахон ва Элнорахонлар илм йўлидан кетдилар. Бугун ҳар иккиси ҳам бир этак болаларнинг оналари бўлиб бахтли ҳаёт кечирмоқдалар. Афсуски, бу кунларни кўриш умр йўлдоши Зухриддин акага насиб этмади.

Билим ҳар қачон бўлмасин, ўз мевасини бермай қўймайди. Қаҳрамонимизнинг ўз устида ишлаши, кўп ўқиши бежиз кетмади, академик Комилжон Зуфаров ҳаётига бағишланган Эркин Турсунов қаламига мансуб китобни ўзбек тилидан рус тилига моҳирона таржима қилди.

Ўзбекистон Республикасида хизмат кўрсатган маданият ходими, “Дўстлик”, “Меҳнат шухрати” орденлари соҳибаси, 2009 йилда “Йилнинг энг фаол сухандони” эътирофига сазовор бўлган олий тоифали сухандон Дилором Умарова “Ахборот” дастури, байрам концертлари, кўнгилочар кўрсатувлар, турли давлат тадбирларида сухандонлик қилди.

“Мультипанорама”, “Оналар мактаби”, “Қизлар гулдастаси”, “Нафосат”, “Қамолот сирлари”, “Якшанба оқшомида” сингари кўрсатувларга бошловчилик қилган Дилором ўзининг меҳнати, изланишлари билан муваффақиятларга эришди. “Олтин фонд”га киритилган кўрсатувлар, “Ўзкинохроника”, “Ўзбектефильм”даги унинг овози ёзилган ўнлаб кинофильмлар моҳир сухандоннинг ижодий изланишлари меваси.

Ўз даврининг телеюлдузи бўлган, бугун устозлик мақомидаги дилбар аёл ҳаётига миллий матбуотимиз байрами кунларида яна бир қарра меҳрли назар ташлар эканмиз, бугуннинг сухандонлари, бошловчилари учун бу яқин тарихларда бир ибрат кўрамиз.

Феруза ОРИПОВА

ОНАМ

ЙЎЛЧИ ЮЛДУЗИМ ЭДИ

Фарзанд ўсаётган оилада илм-зиё, адабиёт ва китоблар қадрланса, албатта, болалар ҳам шу муҳитдан андоза олади. Китобларга бўлган муносабатни, билимга чанқоқликни Тўрабек ва Фарида исмли ота-онам мисолида кўриб ўсганмиз, эсимни таниганимдан ҳамиша уларнинг қўлларида китоб кўрганман. Отам ўзлари ҳуқуқшунос олим бўлсалар-да, адабиёт, санъат ва шеърятга меҳрлари бўлакча эди. Ишдан қайтгач, кечки пайт иш столларида ўтириб китоб ўқиб, ёзув ёзиб тунни-тонгга улаб ўтказган дамларининг кўп бор гувоҳи бўлганман. Биз 4-5 ёшли болалик чоғларимизда, гарчи ҳали ҳарфларни яхши танимасак-да, Фафур Фулом, Ҳамид Олимжон, Зулфияхоним, Абдулла Орипов каби кўплаб ижодкорларнинг шеърларини ёд билардик. Дадам ишдан

хориб келган бўлишларига қарамай, укаларим билан бизга шеър ёдлатар, эшитиб қувонар, шу билан чарчоқлари чиқарди.

Ёшлик йилларимизда велосипедини етаклаб кўча айланадиган почтачи Умар амаки кунда, кунора янги газета ва журналлар ўрамини почта кутимизда қолдириб кетарди. Биз онам, укам билан токи дадамнинг ишдан келгунича иш столларида бўлиши шарти билан талашиб-тортишиб ўқирдик.

Адашмасам, ўтган асрнинг 1986-87-йиллари эди. Куз кунларининг бирида отам бизни Қарши шаҳрининг марказида жойлашган “Ўқувчилар саройи”га олиб келдилар ва қизиқишларимизга кўра укамни рубоб, мени шеърят тўғрагига ёздирдилар.

Устозимиз, катта адабиётшунос олим Озод Шарафиддинов: “Дунёда агар еттита мўъжиза бўлса, десаккизинчи мўъжиза шак-шубҳасиз китобдир”, деганларида минг бор ҳақ эдилар. Назаримда, китоб ўқиган, адабиётга ошно фарзанд уч жихатдан бошқалардан фарқ қилади. Авваламбор унинг ўз айтар сўзи, бошқаларга ўхшамаган юрар йўли ва олдига қўйган ёруғ мақсадлари бўлади.

Қалбимда шеърятнинг фусункор оламига бўлган илк ҳавасни раҳматли отажоним уйғотган бўлсалар, бу йўлда энг катта суянг, йўлчи юлдуз онам эдилар. Касблари педагоглиги сабаб уйда ҳам бизга муаллимлик қилганлар. Фанлардан уй вазифаларимизни қилиб бўлгач, кўчага чиқиб ўйнаш учун, албатта, онамдан рухсат сўрардик. Шундай пайтда онам аввал биздан уй вазифаларини, ёдлаган шеъримизни, чизган расмимизни, ўтган мавзумизни сўраб, жавобларимиздан қониқсалар рухсатни берарди. Акс ҳолда хонамизга кириб қайта, пухта тайёрланиб жавоб берардик ва рухсат олишимиз байрамга айланарди.

Мен ҳаётда нима муваффақиятга эришган бўлсам, аввало, ота-онамнинг ўрни бекиёс. Қарши давлат университетида талабалик кезларим “Саодат” журнаliga 3-4 та шеърларимни юбордим. Орадан бироз вақт ўтгач, таҳририятдан Эшқобил Шукурдай катта ижодкор имзоси билан хат келди. Унда шеърларим манзур бўлгани ва таҳририятга яна бир туркум шеърлар билан келишим айтилган эди.

Хабарни эшитгач, дадам, аввал рози бўлмадилар. Пойтахтга боришдан, ўзим мухлиси бўлган катта ижодкор устозлар билан учрашиш бахтидан севишиб, учиб-қўниб юрганимни кўрган онам дадамнинг қарорларини менга айтиб, қўшиб қўйдилар. “Сен кайфиятингни туширма, қизим, бир йўлини қиламиз”.

Орадан бир неча кун ўтгач, ўқишдан уйга қайтсам онажоним жилмайиб кутиб олдилар. “Қизим, сенга зўр хабарим бор”. Гап нимадалигини англамай, тикилиб турсам, “Тошкентга борадиган бўлдинг, сени дадангнинг ўзлари олиб борадилар”, деди. Бу хабардан юрагим қувончга тўлди.

Ўша даврда дадам докторлик диссертацияси устида ишлаётган вақтлар эди. Вақти-вақти билан пойтахтга, фаолиятлари юзасидан илмий раҳбарлари олдига университетга бориб келардилар. Онам кейинроққа режалаштирилган мана шу сафарга боришга, баҳонада мени ҳам ўзлари билан олиб кетишга дадамни кўндирибдилар. Бу волидамнинг фарзандлар орзу-ҳавасини рўёбга чиқариш, кўнглини синдирмаслик йўлидаги зукколиклари, фидойиликларининг биргина намунаси эди.

Ўшанда сафар баҳона биз ота-бола бирга пойтахтга келиб айланганимиз, шеърларини севиб ўқиганим, ҳавас қилган ижодкорларим Ҳалима Худойбердиева, Ойдин Ҳожиева, Эшқобил Шукур, Салим Ашур, Қўчқор Норқобил билан ижод, шеърят ҳақида суҳбатлашиб, улардан кўплаб сабоқ олганим, ўша дамдаги ҳис-ҳаяжоним, завқу шавқ бир умрга хотирамда муҳрланиб қолган.

“Саодат” журнаliga ташриф баҳонасида менинг шеърятга бўлган меҳр-муҳаббатим, ижодга масъулиятим ошиб, келажагим йўлидаги орзу-ҳавасим аҳдга, қатъий мақсадларга айланган бўлса ажаб эмас.

Бу журнални ҳар гал варақлаганимда у менга болалгимни, яна онамни эслатади.

Ҳар йили дадам обуна мавсуми келганда биз – болаларга “Ғунча”, “Ғулхан”, онамга “Саодат” журнаli, “Шарқ юлдузи”, “Ёшлик”... ва яна узун рўйхат тузиларди. Мен онамдан кейин “Саодат”ни қизиқиб, албатта, ўқиб чиқар эдим. Онамнинг мактабда физика фанидан дарс бериш билан бирга, уйда тикувчилик қилиш севимили машғулоти эди. “Саодат”ни ўқир, яна унинг ўрта бетида тикувчиликка қизиқувчилар учун чиқариладиган тайёр андозалар чизмасини сақлаб олиб қўяр, шу чизмалар бўйича менга, сингилларимга, қўшни аёлларга қўйлақлар тикиб бериб суюнтирардилар.

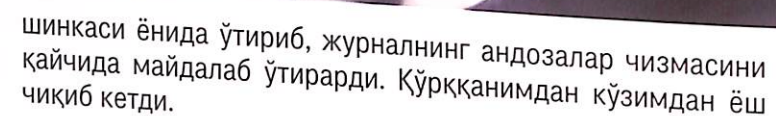
Олтинчи синфда ўқиб юрган йилларим, бир куни болохонада ўтириб онамнинг тикув машинкалари устида қолган “Саодат”нинг янги сонини қизиқиш билан варақлай бошладим. Шу пайт кўча томондан дугоналаримнинг чақирган овози келди. Журнални ўтирган жой-

имда қолдириб, кўчага чиқдим ва ўйинга қизиқиб, анча вақт қолиб кетдим.

Онамнинг мактабда дарслари тугаб қайтиш вақтлари яқинлашганда, уйга кириб ўзимга тегишли юмушларимни қилишга уриниб кетдим. Онам келгунича синглимга кўз-қулоқ бўлиб ўтириш ҳам менинг вазифамга кирарди. Ундан хабар олиш учун болохонага чиқиб, не кўз билан кўрайки, 4-5 ёшдаги синглим тикув ма-

– Нимага бунақа қилдинг, Ҳилол?
– Ойим ҳам шунақа кесадила-ку... – деди сингилчам киприкларини пирпиратиб.

Шу пайт аксига олиб, дарвоза томондан онамнинг овози келди. Шошганимдан синглимнинг қўлидаги андоза бўлакларини журнални олиб бир матога ўрадим-да, бер-китиб қўйдим. Онам ишдан қайтиб, одатдаги уй юмушлари-га уриниб кетдилар. Шу зайлда кеч бўлди. Дарс қилиш баҳо-насида ўз хонамга кириб кетдим. Анча кеч бўлганда онам хонам эшигини очиб, “Саодат” журналини кўрмадингми, ҳеч тополмаяпман”, – деб сўрадилар. Уларни хафа қилиб қўйишдан қўрқиб, “йўқ, кўрмадим”, дедим. “Майли, эртага топилиб қолар, ухлай қол, вақт кеч бўлди”, – дея хонамга

Журнални қандай қайтаришдан ҳам кўра, онамга ёлғон гапирганимдан кийналиб, алламаҳалгача ухлай олмадим. Эртасига воқеани дугонам Шахнозга айтишнинг янги сиёсий қараридан кийин, - дея хонадан

Эртасига воқеани дугонам Шаҳнозага айтдим ва журналнинг янгисини сотиб олиш учун бирга бориб келишни илтимос қилдим. Шунда у бир фикр айтиб қолди.

- Тўхта, “Саодат”нинг охириги сонини айтяпсанми, муковасида атлас кўйлакли пахтакор аёлнинг сурати бор?
- Ҳа, худди ўша.
- Опамда бор, бариноқ.

– Опамда бор, балки, сўрасак берар.
Кўнглим бироз ёришди.

Дарсдан кейин дугонамникига шошдик.
Моҳигул опага мен ийманга ий

– Мен сенга “Саодат” имни бус-бутун бердим.

Онам ишда пайтлариди журнални бераман, сен машинкаси устига эхтиёт...

Машинкаси устига эхтиётлаб кўйдим. Ўзимдаги йиртилган журнални елимлаб сумкамга солдим.

ма-кет фарзандли бўлдим. Кунларнинг б...

уйимга болаларим билан меҳмонга келиб, ётиб қолдим. Кечгача онажоним билан уйимда қолдик.

10 САОДАТ 2025/6

либ суҳбатлашиб ўтирдик, болалик хоти-
раларимизни эслашдик. Ўшанда журнал
билан боғлиқ воқеаларнинг ҳаммасини
онам билган экан. Дарёдилим жимгина
кузатган экан.

– Она, биз болалигимизда роса шўх бўлганмиза. Нимага шунча тўполон қилсак ҳам бирор маротаба мени ё укаларимни қаттиқ уришмагансиз?

– Билмасам, онам раҳматли шундай ўргатгани учундир. Болани уришиб тарбиялама, дердилар улар.

Онам табиатан босиқ ва мулойим аёл бўлиб, узоқ мусофир юртга келин бўлиб тушгандилар. Отамнинг қавми-қариндоши кўп бўлиб, уйимиздан меҳмон аримас, онам эса ҳамиша очиқ чехра билан келган меҳмонни иззатлардилар.

Мен бу ҳурмат-эҳтиромни уларнинг бир-бирига бўлган чексиз муҳаббатларидан деб иламан.

Дадамнинг жиддийликлари ёхуд са-
лобатлари босибми, бирор маслаҳатли иш
ёки ёрдам сўраб келган қўни-қўшни, ҳатто
ўз қариндошлари борми, келиб онам ишдан
лан дардлашишарди. Оила боши ишдан
келгач, онам кайфиятларига қараб ётиги
билан айтардилар. Ва бу ишлар яхшилик
томонга ҳал бўлар, келгувчилар доим дуо
қилиб кетишарди.

Биз ота-онамизнинг самимий муносабатини кўриб, шу муҳитда улғайдик. Эсим-ни танибманки, уларнинг қаттиқ койиганларини эслолмайман. Баъзан ўйинқароқлик қилиб кўчада қолиб кетганимизда ҳам, талашиб-тортишганимизда, бирор айб иш қилиб қўйсақ-да, бирор марта овозларини баландлаганларини билмайман. Онам мен учун ҳаётимда илк муаллимим ва тўғри йўл кўрсаткичим эдилар.

Бугун меҳрибонларимнинг меҳрли кузларини, тафтли қўлларини, руҳимга мадад бўладиган ёлғиз ёрдамни соғинаман.

Бир пайтлар ёнларига шошиб бори,
она-бола туни билан ҳасратлашиб, меҳр-
ларига қониб қайтардим. Аслида эса бор-
дардимни тўкиб енгил бўларканману,
уларнинг юракларига қанча юк солганим-
ни ўйламас эканман.

**Зилола ХЎЖАНИЁЗОВА,
“Шухрат” медали соҳибаси.**

A portrait of a middle-aged man with short, grey hair, smiling at the camera. He is wearing a red, white, and blue plaid button-down shirt. The background is a solid, light-colored wall.

ЭХТИРОМ

Бир асрдан буён ўзбек аёлининг энг яқин сирдоши, дўсти, дугонаси бўлиб, унга садоқат сақлаб келаётган “Саодат” журнали жамоасини нашрнинг қутлуг ёши билан самимий табриклайман.

Ўзбекистонда аёлларни қўллаб-қувватлаш, уларнинг соғлигини сақлаш, ҳуқуқларини ҳимоя қилиш, таълимни рағбатлантириш, адабиёт, маданият ва ижтимоий масалаларда олиб борилаётган фаолиятларини ўз саҳифаларида ёритиб келаётган журнал ва унинг мухлисларининг айтиши бўлганда қанчалар бахтиёрлигини ҳис қиляпман. Зотан, интеллектуал баҳслар, адабий асарларни тарғиб қилаётган ва сифатли мақолаларни ўз ичига олган "Саодат" журнали Ўзбекистоннинг адабиёт, маданият ва санъат соҳасида ривожланишида ва ўз сўзига эга бўлишида катта куч эканлигига шубҳа йўқдир.

Менга жудаям маъкул бўлгани журнал ўзининг тарихида ҳамиша ёш истеъдодларга олтин остона бўлганлигидир. Ижодкор шоира қизларни қўллаб-қувватлаб, уларга маънавий куч бериб, саҳифаларида шеърларини нашр этиб катта ҳаётга йўллаганидир. Илк қалдирғоч бўлиб шеърларини мухлислар эътиборига

ҳавола қилинган ижодкор қизлар бугун эл назаридаги катта ижодкорлар бўлиб етишганлар.

Бундан ташқари, журнал нафақат ўзбек аёллари, балки бутун Турк дунёси аёлларининг орзуларини ўз саҳифаларида акс эттириб, уларни жаҳонга танитишда асосий воситачи ҳам бўлмоқда.

Шу билан бирга, умумий тарзда адабиёт, маданият ва интеллектуал соҳаларда турк халқининг дунёда муносиб қадр-қиммат ва аҳамиятга эга бўлишида ўзининг муваффақиятини намоён қилган, шоир ва ёзувчи Хосият Рустам каби нодир иқтидорни жаҳон адабиётига тақдим этганини ўз кўзимиз билан кўрган ва гувоҳ бўлган ҳолда, биз ҳам Туркиядаги шоир ва ёзувчилар сифатида уларни олқишлаймиз. "Саодат" журналининг юз ёшли тўйини ўз доирамизда нишонлаймиз.

Бош муҳаррир, Ўзбекистонда
хизмат кўрсатган маданият ходими,
хассос шоира Мунаввара Усмоновага ва
барча опа-сингилларимизга самимий
эҳтиромларимизни изҳор этамиз.

**Жўшқин ҚОРАБУЛУТ,
шоир, ёзувчи, Туркия**

Саодатли Йиллар Софинчи

Онамнинг ўқишга, нашрларга бўлган ана шу баланд муҳаббати бизни тарбия қилди, ўқитди, ўстирди. “Саодат”да таниқли зиёлиларнинг чиқишлари, ишбилармон ва оқил хотин-қизлар ҳақидаги мақолаю ҳикоялардан завқ олардик. Бу завқу шавқ нафақат оила-

мухтож...

Бугун сеvimли журналимизнинг кутлуг ёши нишонланаётган экан, бу мўтабар тахририятда ишлаган, унинг доvруғини дoстoн этганларни ўзимизга устoз деб биламиз. Бизга ғoйибoнa сабoқ улашган, инсонийлик ва oдaмийликдан дaрс берган бaрчa устoзлардан бeҳaд миннатдoрмиз. Аини пaйтдa ўзгaларгa мaънaвий бoйлик улашишдек эзгу ва улугвoр шaрaфни дaвoм эттирaётган журнал жaмoасигa, азиз ва мeхрибoн oпaларимизгa тaъзимдамиз.

Мақсуд ЖОНИХОНОВ,
Республика “Жамият” ижтимоий-сиёсий
газетаси бош муҳаррири

ТУНГИ

дилдом

Журналист Салтанат Шодиева каби ижодкорларнинг ҳайрат билан ёлқинланган овози ҳаво мавжларида янграб турар экан, баъзиларнинг: “Радиолар замони ўтпти”, дея қилган башоратлари йўқка чиқаверади.

Феруза РАЙИМЖОН қизи

ОНА БОРКИ, БУ ДУНЁДА БАҒРИНГ БУТУН БЎЛГАЙДИР

Шерлар маконидур

Бобур газалига татаббуъ

Яна февраль... газал ойи... газалхонлик авонидур,
Эшит, йўлбарс ила шер наърасин - айни замонидур.
Ўқи, ҳазратни такрор, таъби нозикнинг ул изҳори,
Ўқи, Бобурни бедор ул латиф дилнинг баёнидур.
Ғариб кўнглингга сингдиргил алар шохбайтларин ҳар чог -
Бир уммони дур ўлса, бири жавҳарни конидур.
Ки "Бобурнома" наср ичра мисоли "Тоҷмаҳал" эрса,
Ки назм ичра шариф "Қаъба" "Ҳазойин ул-маоний" дур.
Басе, руҳ ол, яна руҳ ол, фақат руҳ ол алардин, дил,
Шамол суронидай бошқа ҳама ташвишинг онийдур.
Қара, шер ёли кўксингга тушибдир бул замон, Рустам,
Ичингдан наъра келса торт, ки бу шерлар маконидур.

Ҳаритага боққанда жанон

Бутун бир жаҳонда улкан муаммо:
Муз эриб, дунёни сув гарқ қилармиш.
Ҳув, қуёш таратган иссиқлик, зиё
Кун сайин ортмоқда... ҳамма билармиш.
Менимча, бу ерда ўзга ваз жинҳон:
Музликлар эриши офтобдан эмас.
Балки, ҳаритага боққанда жанон -
Шимол томон андак тикилгану, бас...
Бас, шундан кўзларнинг тафтини олиб,
Ҳаттоки музтоғлар тўкаётир ёш.
Бизлар-чи, бу сирдан беҳабар қолиб,
Айби йўқ қуёшга ортмоқдамиз тош.
Рухият фасллари
Менга қор шигалаб ёққани ёқар.
Кўпинча изтироб кунлари, нечун?
Боси соябон бўлмаса агар,
Унда соч оқларин яширмоқ мумкин.
Мен ёмғир ёққанин севаман.
Айниқса айрилиқ тунлари, нечун?
Нечунки, соябон бўлмаса агар,
Унда кўзёшларни яширмоқ мумкин.
Қуёш нурларин-ку, суяман.
Кўчада интизор онлари, нечун?
Сабаби соябон бўлмаса агар,
Юзим саргайганин яширмоқ мумкин.
Бўрону шамолга ошноман,
Афсусу надомат пайтида, нечун?
Чунки шу шамоллар аро саросар -
Кўксимдаги "оҳ"ни яширмоқ мумкин.
Ҳа, шундай, бор туйғу-ҳиссиётимни
Табиат кўйига кўмарман беун.
Фақат сиз ўқиган шу абётимни -
Сиздан яширолмай турибман дилхун
Мен ёмғир ёққанин севаман!
Менга қор шигалаб ёққани ёқар...

Рустам Мирвоҳид

Ҳисоз

Устоз дегани улкан қалб дегани, биродар,
Мустаҳкам асаб, нозик таъб дегани, биродар.
Ҳар соҳани томиру ҳаётни юрак, десак,
Ундан бунга қон ҳайдар зарб дегани, биродар.
Устоз дегани сенга мурғак чоғингдан ҳамдам,
Ақлинг пилигига ўт улашувчи бир шамдай,
Сочларингни тафт ила силагувчи кафт ҳамда
Пешонангдан жим ўпар лаб дегани, биродар.
Устоз дегани, ҳуллас, ҳурмати ғоят кабир,
Маърифат учун қалқон, жаҳолат учун жабр,
Бу Зотларнинг Аллоҳга яқинлиги бор, ахир,
"Мураббий"нинг ўзаги "Раб" дегани, биродар.

Онажон

Ҳаёт бошим силамас кўп. Сен силайсан, Онажон,
Неки яхши бўлса менга Сен тилайсан, Онажон,
Оромбахшсану ором не Сен билмайсан, Онажон,
Онажоним, айланайин, бошимдаги кафтингдан,
Кафтингдаги музтоғларни эритгувчи тафтингдан,
Нури дийданг изларимга пояндозлар қилдингми,
Кипригингни йўлларимда хокандозлар қилдингми,
Юзларингга доғ, ажиндан, оҳ, пардозлар қилдингми,
Онажоним, ўргилайин, ғайратингдан, шахтингдан,
Тилларингдан тўкилувчи асалларинг, шахдингдан.
Она борки, бу дунёда меҳр устун бўлгайдир,
Она борки, бу дунёда қаҳр остин бўлгайдир,
Она борки, бу дунёда бағринг бутун бўлгайдир,
Онажоним, айланайин, сўригинанг - тахтингдан,
Фарзандларинг камолидан топиб олган бахтингдан.
Сенга масал битайми ё сенга газал битай ман,
Сен ожиза эмасдирсан, қалам ожиз, нетай ман,
Бир кун кетсам - пойингдаги жаннатларга кетай ман,
Рустам ўғлинг кечмагай ҳеч ўзинг берган аҳдингдан,
Тўйлар тўйга уланмасми сўз очилса мадҳингдан?!
Ҳаёт бошим силамас кўп. Сен силайсан, Онажон!

СЕН ДУНЁНИ

Қуёшинг порлаган
матонат билан

Занглаган қиличлар қинидан чиқди,
Заҳарли илонлар ундан чиқди,
Дунёнинг кўзи ёши дилидан чиқди,
Кўксингга Тўмарис фарёдини сол,
Дунёни сен қутқар,
Қутқаргин, Аёл!

Уруш майдонлари кенгдан кенг тортар,
Одам ўз қавмини энг арзон сотар,
Хавотирим - душман ортгандан ортар,
Қурбонжон додхоҳдан руҳингга куч ол,
Дунёни сен қутқар,
Қутқаргин, Аёл!

Бардошинг тобланган садоқат билан,
Кўз ёшинг покланган нафосат билан,
Қуёшинг порлаган матонат билан,
Умиду ишончлар топмасдан завол,
Дунёни сен қутқар,
Қутқаргин, Аёл!

Замин силкинмасин, қадам кўй аста,
Пишқирган дарёлар тинар бирпасда,
Дунё кўрганидан бўлмоқда хаста,
Гуноҳга тавба қил, чуқур ўйга тол,
Дунёни сен қутқар,
Қутқаргин, Аёл!

Огоҳ тур, келажак ҳам ўтмишингда,
Юрт боғи яшнаган, ёзу қишингда,
Сабру тоқатингни тишлаб тишингда,
Буюк оналарнинг қаторида қол,
Турон оналарин қаторида қол,
Дунёни сен қутқар,
Қутқаргин, Аёл!

Савол

Минг шукур, тил бериб сўзлатиб кўйдинг,
Ўзимни ўзимдан излатиб кўйдинг,
Мен гумроҳ ўзимни топдим деганда,
Кўнглимни кимларга юзлатиб кўйдинг?

Фароғат Худойқулова

ҚУТҚАРГИН, АЁЛ

Ой чиқмаган кечалар Қўшиқ таҳлили

Шеърларимни йиртиб отдинг,
Гарчи бугун шахдим наст.
Эрта шеърим тоғ кўксига
Ёзгайдирман қасдма-қасд.
Ой чиқмаган кечаларда,
Шовуллайди боғлар маст.
Шамолга бўй бермайин тик,
Ўсгайдирман қасдма-қасд.
Бошим узра қор ёғаркан,
Шўрлик шохлар чўқар даст.
Мен-чи, дилим ўтин қорга
Тўқкайдирман қасдма-қасд.
Иккимизнинг орамизда
Қил кўприк бор, тонма, рост.
Гар истасам, кўзим юмиб,
Ўтгайдирман қасдма-қасд.
Менсимаса элимни ким,
Топтар бўлса қайси кас.
Ўч олмоққа қирқ икки жон,
Тиккайдирман қасдма-қасд.

Меҳр

Оқ қоғоз — дастурхон,
Қаламда сеҳр,
Оқ косада сутда ивтилган нон.
Дастурхон кўркидир — гарқ пишган меҳр.
Меҳр бор — яшашига, демак, бор имкон.
Қай тунда ўзимни қилгандим таъқиб,
Юлдузлар баралла бердилар овоз.
Навбахор сочини ёмғирга тутиб,
Йўлимга найсонни айлади пардоз.
Не ажаб, кўнглимни сўзлар ёритар,
Оҳанглар бошимни силайди, телбам.
Сиз эмас, қаламим — ғамим аритар,
Ҳилолнинг сайридан ёришар кулбам.
Биламан, йўлимдан ҳаёлим узун,
Биламан, меҳримни аядим сиздан.
Ошиқ кўнглингизга тилайман тўзим,
Фақат гина қилманг, шеърпараст қиздан.

Чақмоқнинг ҳур қизиман,
Қанот берди довуллар.
Бир силкинсам, уйғонар,
Тоғлардаги овуллар.
Ёрнинг кўли етмаган,
Тақим сочларим — товус.
Кипригимда нур ўйнар,
Олтин балиқ, гул ҳовуз.
Том бошида ўлтириб,
Осмонга отгандим сўз.
Шамолларнинг лабида,
Пора бўлди чанқовуз.
Боботов қирларида
Пайхон бўлди лолалар.
Ёрни ёрга кузатиб,
Қилгандирман нолалар.
Сувда ёнган шуълалар
Қўрпамга қуроқ бўлди.
Ёр келди, деб уйғонсам,
Тутганим фироқ бўлди.
Булутларнинг сочида
Аргимчоқ учдим, ёрим.
Бинафшанинг баргидан,
Чимилдиқ бичдим, ёрим.
Сутдай тиниқ оқарди,
Ёшлигимнинг дарёси.
Қай томон адаштирди,
Шамолларнинг дунёси?
Ай, дунё, хур-хур дунё,
Фароғатим олдинг сен.
Ажаб қилдим мен севиб,
Ортда ёлғиз қолдинг сен...

СИНМАЙДИГАН САБР, сўнмайдиған оташ

Хоразм булбули, раҳматли устоз санъаткоримиз Олмаҳон Ҳайитова суҳбатларидан бирида шундай деганларини эшитганмиз:

– Қандай янги ашула ўрганиб, томошабинга тақдим қилсам ҳам, мухлислар “Онам дерман” қўшиғимни бир марта эшитмагунларича кўнгиллари тўлмайди. Ўзим ҳам навқирон пайтимда шу қўшиқни қандай завқ билан куйлаган бўлсам, кексайганимда ҳам худди шундай сурур билан айтдим. “Жона-жон-им-ей, онам дерман”, деганимда бир овозимга минг довуш қўшилгандек бўлади...

Дарҳақиқат, шундай. Эвазига ҳеч нарса талаб қилмайдиган фидойилик, ҳарорати йиллар оша алангаланадиган муҳаббат – бу оналик дегани. Дийдор лаҳзаларида адо бўлмайдиган қувонч орага фироқ тушганида охири кўринмайдиган соғинч дегани яна. Синмайдиган сабр, кемтилмайдиган матонат, ҳоримайдиган умид ҳам оналикка хос туйғулар.

Аксарият формулалар макон, вақт, одам танлайди. Аммо юқорида келтирилганларимиз бундан мустасно. Чунки улар дунёдаги барча оналарга мос келади.

Бухоро вилояти Жондор тумани худудида жойлашган “Маҳмуд Таробий” маҳалла фуқаролар йиғинида истиқомат қилувчи Матлабхоним Қурбонова ҳам жамиятда, ҳам оилада куч-қуввати, билими, бир сўз билан айтганда, Аллоҳдан ато бор бойлигини болаларга бағишлаган аёлдир. У чорак асрдан зиёдроқ ўзларига ватан ичра ватан бўлган Қоровул қишлоғидаги 25-умумтаълим мактабида инглиз тилидан дарс берди. Муаллима иштиёқ билан иш бошлаган йиллари қишлоқларда чет тиллардан мутахассислар етишмасди. Умуман, юртимиздаги барча таълим-тарбия масканларида шунга ўхшаш ҳолат кузатилади.

Чунки қарам мамлакат бўлганимиз учун фуқароларимиз, деярли, хорижга чиқа олмас, табиийки, эҳтиёж бўлмагач ўқиш, ўрганиш ҳам шунга яраша эди. Аммо ўзи орзулаб инглиз тилини ўзлаштирган, қишлоқ қорақўзларига Шекспир, Байрон тилини ўргатишни мақсад қилган Матлабхон Қурбонова номига дарс ўтмасди. Тунги уйқулар эвазига бўлса-да, кўргазмали куруллар тайёрлар, инглизча диалоглар акс эттирилган диафильмларни топиб келар, хуллас, болаларни қизиқтиришнинг турли усулларини ўйлаб топарди. Бир ярим ставкадан ошиқроқ, яъни ҳафтасига қирқ икки соат дарс ўтган пайтларида ҳам сабоқларига астойдил тайёргарлик кўрарди.

– Биз муаллимлик қилган йилларда маошлар ҳозиргидай эмасди. Ҳамма ҳамкасблар бир хил ойлик олардик. Тоифага қараб даромадни кўтариш деган гаплар тушимизга ҳам кирмаган. Аммо ҳеч қачон танлаган касбим учун афсус қилмаганман. Болаларни яхши кўраман. Ҳар бирининг қалбига бир эзгулик уруғи сочилган, биз уни кўкартирадиган билим деҳқонларимиз, деб ўйлаганман. Ишонасизми, яқинда бир неча йил аввал мактабимизни битирган ўғил-қизларимиз бир даврага тўпланишди. Мени ҳам чорлашди. Бир ўқувчим инглизча

шеър ўқиб:

“Муаллимжон, бу шеърни бизга бешинчи синфда ёд олтирган эдингиз”, деса роса суюнибман. Биз – устозларнинг топган бойлигимиз шу-да, – дейди нафақадаги муаллима ўзи учун ёқимли бўлган хотираларни эслар экан. Яратган эгам ҳар бандасига тилагидагини беради. Тақдирми ё болажонлиги боисми Матлабхон ва турмуш ўртоғи, энергетиклиги боис уйдан кўра кўчада кўпроқ умри ўтадиган Мустафо Қурбоновлар олти нафар фарзанднинг ота-онаси бўлиш бахтига муяссар бўлишди. Кўп фарзандли оиланинг бувиарида битта одат бор: улар аксарият ҳолларда невараларининг исмини адаштириб қўйишади. Хонадон библиари Чинни момо, унинг келини Нусхабиби, яъни Матлабхоннинг кўш қайноналари ҳам мактабдан қайтиб сумкасини ҳовли остонасига қўйиб, хонадонга яқин стадионда терлаб-пишиб тўп тепаётган бўйлари бири-биридан бир ёки ярим қарич фарқ қиладиган ўғлонларни:

– Ферузбек, Фаррухжон, Зафаржон, Жавлонбек, – дея ҳаммасини отма-от айтиб, сўнгида керакли исми топиб олишарди: – Ҳаҳ, уйингта бугдой тўлгур Шавкатбек...

Қандай чақиришидан қатъий назар, бувилар бу болаларнинг соғлом, ақлли бўлиб камолга етиши учун келинларини астойдил қўллаб-қувватлашди. Ҳатто, кенжатой Насибахоннинг дунёга келиши ҳам шу библиларнинг истаклари билан боғлиқ, десак адашмаган бўламиз.

– Беш ўғлингнинг ҳар бири айвонингнинг бир устун. Кексайганда юрагингта мадор бўлгани каби қиз фарзанд ҳам кўзнинг нури, гавҳари экан. Мана, бугун ўша беш оғалари эъзозиди эркаланиб, уларнинг ориятлари кўрғонида улғайган Насибахон

олий таълимнинг магистратура босқичини тамомлаб, ўқишини докторантурада давом эттириш ниятида. Бир гўзал оиланинг бекаси, Аллоҳ уни ҳам оналик бахти билан сийлаган.

Ўзлари ҳаётда қандай баландликларга эришган бўлса, барчасига илм, билимга таяниб етишганлари учун эр-хотин ҳаётларининг бошиданоқ болалари келажагини мактаб, лицей, институт, университетларда кўрдилар.

– Тўнғичимиз Ферузбекни ҳали олти ёшига тўлмасдан мактабга бердик. Тийраклиги, эшитгани, кўрганини дарров ўқиб олишига ишондик-да. Бир кун танаффусда хабар олгани борсам, ўқитувчиси – устоз Кўклам Иззатов ўғлимни елкасига миндириб юрибди. “Домлажон, нимага бундай қиялпсиз?” дея хижолат бўлсам:

– Ҳозир уни мен кўтариб юрибман. Ҳали кун келади, мана шу жажжи болакай улғайиб, катта одам бўлади. Фақат укаларинигина эмас, қариндош-уруғи, бутун қишлоқ болаларини кўтаради, деса бўладими... Ҳам яйрадим, ҳам фаришталар “овмин”ига тушсин, деб дуо қилдим, – дейди Матлабхон бугун касб-корли, оилали бўлиб, туп қўйиб, палак ёзиб кетган фарзанди билан боғлиқ хотираларни эслар экан.

Онанинг дуосига тўсиқ йўқ, дейишади. Қолаверса, устозлар ҳам шунчаки башорат қилишмайди. Бугун Ферузбек Қурбонов мамлакатимиздаги йирик корхоналардан бири “Ўзбекистон Миллий электр тармоқлари” акциядорлик жамияти бошқарув раисининг ўринбосари лавозимида фаолият олиб боради. Хонадоннинг тўнғичи бу касбни тасодифан танламаган. Уларнинг боболари, амакилари ҳам энергетик бўлишган. Демак, бу касб Қурбоновлар сулоласи учун меросий касбдир. Энергетика, иқтисод,

фармацевтика соҳаларида олий маълумот олиб, бугун ўз мутахассислиги бўйича юртимиздаги нуфузли ташкилот, корхоналарда ишлаётган укаларининг барчаси “Нурчилар” деган атамага чуқур ҳурмат билан қарашади.

Тўғри тарбиянинг мана шундай қувончли самараси ҳақида гапириш осон, лекин бундай натижага ҳеч ким осонликча эришмайди.

– Жамиятдаги ишимиз нечоғлик муҳим бўлмасин, бир кўзимиз ҳамиша болаларимизда бўлган. Уйимизга стадион яқин бўлгани учун бирда-иккида майдонга чиқиб югургани, футбол ўйнаганини ҳисобга олмасак, фарзандларим доим банд бўлишган. Уйда ҳар бирининг қиладиган ўз вазифаси бор эди. Қайси бири уй йиғиштира, бошқаси ҳовлидаги экинларга, яна биттаси дарахтларга қарарди. Ҳатто, Фаррухбек ўғлим газ плитада нонуштамиз учун ширин булочкалар ҳам пиширишни уddалаган. Ҳарчанд назоратда, ҳарчанд ақлли бўлишгани билан бола-бола-да, баъзан чизган чизғимиздан чиқиб кетишарди...

Матлабхон ҳикоясининг шу ўрнида Ферузбек билан боғлиқ бир воқеани табассум билан ёдга олди.

– Учинчи синфда ўқирди. Зеҳн солсак, катта-катта романларни кетма-кет ўқияпти. Дадаси билан икковимиз рўпарамизда олиб ўтириб жиддий суҳбатлашдик.

“Албатта, бадий асарлар ўқишларинг керак. Китобхонлик фикр кўзларингни очади. Мулоҳазага, нотикликка ўргатади. Аммо сен ҳали бундай асарларни ўқишга ёшлиқ қиласан. Вақтидан аввал ўқилган бадий китоблар сенинг хаёлларингни бошқа кўчаларга киритиб юбориши мумкин”, тарзида ўзимизча тушунтиришлар қилдик. Ферузбек гапларимизни уққандай бўлди. Орадан анча ўтгач қаравотидаги тўшаги кўзимга галатирок кўринди. Кўтариб қарасам, тагига биз ман қилган романлар тартиб билан терилган... Демак, ўғлимиз энди биздан бекитиб ўқий бошлабди...

Ҳа, китобхонлик Ферузбек билан йиллардан-йилларга ўтди. Бу мақолани ёзишга тайёргарлик жараёнида ундан волидаси, падари бузруквори, умуман, оила муҳити ҳақида сўраганимизда, бир қарашда камгап кўринган йигит “очилди”:

– Иккови ҳам жуда талабчан бўлишган. Бизга берилган ҳамма нарсанинг меъёри, ўлчови бор эди. Аммо китобга келганда, пул аямасди. Қачон, қандай китоб керак бўлса, бемалол харид қилардик.

Умуман, ўқиш масаласига алоҳида эътибор беришган. Биринчи синфнинг аввалида хатим унча ўхшамаган, шекилли, онам ҳар кеч дарсларимни қилиб бўлганимдан сўнг ҳуснихатим устида ишлардилар. Бир неча варақда қайта-қайта ёзув машқ қилардим. Бу машғулоти чиройли ёзадиган бўлганимча давом этган.

Ҳаммамиз ҳамиша банд бўлганимиз учунми, камсукум бўлиб улғайганмиз. Аммо мен онамнинг

сийрак аёлларга хос касби – инглиз тили муаллималиги билан фахрланардим ва буни тенгдошларимга билдиришдан ғурурланардим. Онам ораста, ўзларига яраштириб кийинарди. Янги либос олиш ниятида баъзан бозорга борсалар ҳам, айланиб-айланиб бирорта кийим харид қилмай қайтардилар. Йиллар ўтиб англадимки, улар кийимга инжиқ эмас эканлар, шунчаки ўзлари учун пулни кўзлари қиймас экан. Биз учун эса пулини ҳам, вақтини ҳам аямасдилар. Бир гал менга зарур пойабзал ўзимизда топилмагач кўшни кишлоққа бориб олиб келганмиз.

Мана, биз топармон-тутармон бўлдик! Беш ўғлон бирлашиб таваллуд кунларини байрам қилиб бермоқчи бўлдик. Ҳамма нарс тахт бўлганда кўнмадилар.

– Болаларининг қанча зарурати бор, йиғган маблағларингни шунга ишлатинглар, – деб туриб олдилар. Ноилож кўндик... Ферузбек бу воқеаларни ҳикоя қилар экан унинг овозида: “Менинг онам шундай”, деган фахр туйғуси намоён эди.

– Ўзига беҳисоб шуқур, келин танлашда ҳам адашмадик. Келинларимиз ўғилларимиз билан аҳил яшашади. Ўн беш нафар набирага бобо-бувимиз. Тўнғич набираларимиз ҳам камолга етиб қолишди. Улар мактабданок олий таълимга тайёрланиб, оналарининг юкларини енгиллаштиришяпти. Бизнинг тўрт нафар фарзандимиз контракт тўлов асосида ўқиган. Кредит ҳам олганмиз, қўли узун жигарларимиз ҳомийлик ҳам қилган. Қўй-мол ҳам боққанмиз. Ҳалол меҳнатнинг барча турларига бош урдик, ўғилларимиз ҳам талаба пайтлариданок ишлай бошлашган. Ҳозир эслай бошласам, яшаган ҳар бир кунимизда маъно кўраман. Чиройли яшабмиз, дейман...

Ҳа, онакўнгли тўлибайтаётган ҳаёт, чиндан ҳам, чиройли таърифга арзийди. Матлабхон турмуш ўртоғи билан ҳар йил куз кўёши илиқ нурларини йиға бошлашданок чорбоғдаги ишларини саранжом қилиб, Бухорои шарифдан пойтахтга – ўғил-қизлари, набиралари бағрига йўл олишар экан.

– Набираларимиз тарбиясида келинларимиз ёнидамиз. Ахир, уларнинг ҳаммаси олий маълумотли, масъулиятли вазифаларда ишлашади. Айни пайтда барчаси бизнинг бобо-бувилик ҳурматимизни ҳам жойига қўйишади. Отаси билан бирга Умра зиёратига бориб келдик. Туркия, Чехия каби давлатларнинг хушхаво масканларида дам олдик. Дўкон, бозор айланмаймиз, таъбимиз кўтаргани, кўнглимиз тусаганини дилбандларимиз муҳайё қилади...

Суҳбатдошимиз:

– Шу-да энди, бори... – дея ҳикоясини якунлар экан, қани эди бизга замондош бўлган ҳар аёл, ҳар она билан оиласи, ўғил-қизлари ҳақидаги сўзлашувлар шундай ниҳояланса экан, деб орзу қиламиз. Баъзи мулоқотлардаги каби дил тирналмаса, қалбга афсуслар чўкмаса... Келинг, ниятимизни яхшилиққа боғлайверайлик-чи, ахир, орзуга айб йўқ...

Қутлибека РАҲИМБОВЕВА

КИМГА ИБРАТ, КИМГА САБОҚ...

Ҳолида Қобулова саратон касаллигини бир неча бор мардонавор енгиб ўтган жасоратли аёл. Ундаги ирода, ҳаётга муҳаббат кўплар учун енгилмас ҳисобланган хасталикни енгишига сабаб бўляпти.

Ўзбекистон Ногиронлар Ассоциацияси тасарруф-идаги “Имконият” ижтимоий-сиёсий, ҳуқуқий газетада журналист сифатида хизмат қилиб келаётган бу аёлнинг ҳаёт йўллари ҳамманикига ўхшамайди.

1969 йилнинг февралда Тошкент шаҳрида хизматчи оиласида туғилган Ҳолида Қобулова оилада ўн бир нафар фарзанднинг орасида саккизинчиси эди. Журналист бўлишни болалигидан орзу қилгани учун илк фаолиятини ака-опаларидан келажак орзулари ҳақида интервюлар олишдан бошлаган. Ҳовлидаги катта тут дарахти соясида яқинларига, кўшни болаларга турли хил кўрсатувлардан парчалар ижро этиб олқишлар оларди. Баъзан шеърларни ёд ўқиб қарсақларга кўмилса, баъзан монологулар айтиб ўйга толдиради. У ростдан ҳам туғма журналист эди. Бўй етиб совчилар эшик қоқа бошлагач турмушга чиқди. Оиланинг эрка қизи бирдан рўзгорнинг ғориға тушиб қолди. Ҳаёт шеър айтиб, микрофон тутиб юришдан иборат эмаслигини, бегона юрт, бегона одамлар орасида ўзини, ўзлигини йўқотмаслиги, бахтли бўлиш қоронғуда игна қидиришдек гап эканлигини аңлатди. Иродаси метин бўлган Ҳолида қадриятлардан узоқлашмади.

Орадан йиллар ўтиб, турли газеталарда гоҳ муҳаррир, гоҳ мусаххих, баъзан махсус мухбир бўлиб хизмат қилди. Таҳририят ва уйи ўртасида югуриб юриб автобусдаги тирбандликлардан бағрида ҳимоялаб кучоқлаб, газета тахламлари ёнида овутиб қизларини катта қилди.

Ўқитди, турмушга узатди, фарзандли қилди. Шу уч жумлага жойланган сўз ортидаги қоқилишлар, оғриқлар, кўз ёшларини юраги тубига яширди. Фарзандлари орқасидан “Қизим, сизга тарбия берган онангизга раҳмат”, деган олқишлар олганда тақдиримдан розиман, дея кўнглига суяниб шуқрлар қилди. Афсус, қувончининг қайғуси ҳам бўларкан, иродасини тоблаган ҳаёт унга йиллар ўтиб, сўзимиз аввалида

айтганимиз, оғир хасталикни рўбарў қилди.

Ҳолида опа илк бор ушбу касалликка чалинганида яшашдан умидини узди, ўзини қоронғуликда ҳис қилди ва таҳликага тушиб қолди. Қачонки, бир тасодиф уни уйғотмагунча шундай бўлди. У бир кун туш кўрди, тушида оппоқ либосдаги нуроний бир отахон йўлидан чиқиб: “Қизим, дард борки, давоси бор, Яратганга шак келтирма, кучли бўл, сен енгасан”, деди. Унинг бу пайтдаги ҳолатини тасаввур қилинг-а... У бу ёруғ тушга ишонди ва ўша кундан ўзини, энг аввало, ич-ичидан тиклади. Юрагига умид ниҳолини қадади, мен яшашим керак, яқинларим, дўстларим, фарзандларим, севимли касбим учун яшашим керак. Мен сенга қарши курашаман, хасталик, дея ўзига-ўзи сўз берди. У кучли бўлгани сари дард кучсизланиб борди.

Ишига қайтди, жамоаси уни очик юз, самимий меҳр билан қаршилади. Қаҳрамонлар излаб вилоятларга хизмат сафарларига кетди. Устозлари Тўрахўжа Эрхўжаев, Рашид Рауповлардан чексиз миннатдор бўлди, улар сабаб доим ёзишга, ёзганларини мухлисларига етказишга интилди. Танлаган касбига, касби орқали топган ҳурмату эъзозларига шуқроналар айтди. Турли хил тақдирларни кўрганда ўзининг ҳаётидаги муаммолари ўткинчи тушдек эканлигини ҳис қилди.

– Дард берувчи ҳам, сабримизни синовчи ҳам ёлғиз – Аллоҳ. Мен ўзимга касалликдан ташқарида бир гўзал ҳаёт бор, нега бу ҳақида ўйламайпсан, дердим. Лангарсиз кема бўлмагани каби мақсадсиз инсон ҳам бўлмайди, дейишганидай, мени дарднинг ўзи тарбиялади. Бу эса дейишганидай, мени дарддан тезда чиқиб кетишимга тушқун ва стрессли ҳолатдан тезда чиқиб кетишимга ёрдам берди, – дейди Ҳолида суҳбатлашганимизда.

Ҳа, у касалликка бўйсунмади, аксинча, дардни таслим қилди. Унга атрофидаги инсонлар, гўзал давралар руҳан ва жисмонан кўмак беришди, китобларни асарлари мутолаасига қайта киришди, китобларни дуғонасига айлантирди. Қизлари, куёвлари билан узоқ-дўғонасига суҳбатлардан кувват олди, набиралари узоқ бўладиган суҳбатлардан кувват олди, набиралари билан “меҳмон-меҳмон” ўйнашлари дилига завқ берди. Рухий ором оладиган маскани театр томошаларига бориб, кечинмаларини янгиледи. У шу тарзда касалликни батамом енгтандай эди.

Орадан маълум вақт ўтиб хасталик уни яна йўқлади. Таҳлил натижалари саратонни аниқ кўрсатди. Очиги, бу сафар тушқунликка тушмади, кўрқув, ҳаяжон босмади. Шифокорлар Вилоятхон Сайидахмедова, Ридилжон Аҳмедов, тиббиёт фанлари доктори, профессор Наргиза Заҳироваларнинг маслаҳати ва кўрсатмаларига риоя қилди. Натижалар ижобий бўлиб уни ўлма сой деб атаб бошлашди.

Кураш ва енгиш билан ўтган йилларда у кўплаб беморлар, шифохоналар, шифокорлару ҳамширалар ҳатто фаррошлар ҳақида ҳам гўзал мақолалар, ҳикоялар ва очерклар ёзди. Улар “Имконият” газетаси саҳифаларини беизади, кимларгадир ибрат бўлса, кимларгадир сабоқ бўлди. Яхшилиқ ҳам, ёмонлик ҳам тақдирдан, дейимиз ва кўпинча тақдирга тан берамиз. Аммо ҳаётда инсоннинг сабр-бардоши, ҳаракатлари ҳам баъзан тақдирини ўзгартиради. Биз ҳикоя қилаётган Ҳолида Қобулова ҳаёти бу ҳақиқатни исботлаб турибди.

Робия ЛАТИФ

САОДАТ 2025/6 21

Лайлак уяси

Муяссар Тиловова

Ҳикоя

Чанг унниқиб қолган узун-узун киприкларини пирпиратиб симёғоч устидаги лайлак уяга термилётган болакай бир маромда куртиллагиб ўтлаётган эшаги устига чалқанча ётиб олган, дунё билан иши йўқ. Ҳатто киприк қоқмайди, яқинда тухумдан чиққан лайлак болалари чуғур-чуғурига кулоқ тутди. Туроб қоровул дунё беҳабар болага қитмирлик қилгиси келди.

Кутилмаганда биқинига қаттиқ ботган халачўпнинг оғриғидан чўчиб кетган боланинг йиқилиб тушишига бир баҳя қолди.

— Ҳа, боласи тушмагур, пайкалга кирганинг қачониди? Буерда нима қилиб ўтирибсан? Поччанг сени кутавериш хуноби ошаётгандир.

Шоша-пиша эшагига ўнғай ўтириб олган бола босиб босиб хивич урди. Яғрини оғриган жонивор йўртиб кетди. — Тез қайт, шу ерда кутиб тураман сени.

— Ҳў-ўп...

Азамат олислаб кетгунича ортидан тикилиб турган чол бошини кўтариб бетон симёғоч тепасидаги лайлак уясига қаради. Симларини ким, қачон узиб кетганини биров билмайдиган симёғоч бийдай яйдоқ чўл ўртасидаги кўз илғайдиган ягона белги. У худди карвонидан ажралган туядек сўппайиб қолган. Чол белбоғини тақир ерга тўшаб ўтирди ва Азаматнинг қайтишини кута бошлади.

Лайлаклар ҳар йили симёғоч устига ин қуриб, бола очишади. Полапонларини учирма қилгач, қишга яқин бутун оила қаёққадир учиб кетади. Уларнинг қаерга кетиши мумкинлигига Азаматнинг ҳеч ақли етмайди. Туроб қоровулнинг айтишича, иссиқ ўлкаларга учиб кетармиш-да, қиш ўтгандан сўнг яна уяларига қайтармиш. “Нима, қиш ҳамма жойга бирдай келмайдими?”

деб ўйлаб қолади баъзида у. Йўқ, эси кирди-чикди бўлиб қолган бобо адашаётган бўлса керак. Холаси шундай деганди: “Туроб чўпон билан кўпам ош-қатик бўлаверма. У қариб, мияси суйилиб қолган. Бўлмаса ёз-ку ёз, изиллаган қахратондаям далада изғирмиди? Унга дала боласиданам азиз”. Аммо нима бўлгандаям боланинг қушларга ҳаваси келади. Чунки ота-оналари полапонларини ташлаб кетишмайди. Эрта баҳордан то совуқ тушгунича боқиб катта қилишади. Холасининг

айтишича, шу зигирдай ақли йўқ қушлар ҳам Азаматнинг ота-онасидан яхшироқ эмиш. Иссиқ ўлкаларга учиб кетишдан аввал болаларини улғайтириб, сўнгра ўзлари билан олиб кетармиш. Азамат холасидан нимага бундай деётганини ҳеч сўрамайди. Сабаби ҳар икки гапининг бирида укаси ва келини шаҳарга кетаётиб, опасини йўқлаб ўтмоқчи бўлганини ва гўл хотинни алдаб чақалоғига бирпасга қараб туришларини сўраб шу бўйи қорасини кўрсатмаганларини эслатиб туради. “Мен аҳмоққина ўлай, — дейди пешонасига шаппатлаб. — Бирров қараб турунг деса, гўдакни бағримга босаётганимдан севиниб кетибман, нимага бундай дейишаётганини сўрамабман ҳам. Аёл бўлиб яралиб, фарзанд туғиб тарбияламаганингдан, она бўлиб бешик тебратиб алла айтмаганингдан кейин гўр бўлармиди? Чақалоққасуқланиб оналик меҳринг жўшиб кетаверади-да. Ҳатто, ўшанда кўкракларимга сут келгандай бўлувди. Шундан бери сен шумқадамга она бўлиб келяпман. Жондай укамнинг боласисан, жигаримсан. Сенга ҳар қараганимда раҳматли отам келади кўз ўнгимга. Отамнинг кўзларини, бурунларини кўраман сенда. Майли дедим, чидадим. Худо инсоф берганида олиб кетишар. — Холасининг хокисор қиёфаси ҳам, сўз оҳанги ҳам ўзгаради. — Ҳо, олиб кетишармиш. Нимага олиб кетишаркан? Зигирдайлигидан боқиб катта қилиб, кўлидан иш келадиган бўлганида улар эга чиқишадими? Ҳеч-да. Сени улардан тортиб олибманми? Агар олдимга бола деб келишсин, оёғини уриб синдираман. Укам деб, келиним деб аяб ўтирмайман. Бола керак бўлса, бошқа туғиб ол, дейман. Оналик қилиш учун фақат туғиш керакми?”

Ўзига-ўзи жаврай бошлаган аёлга бола эътибор ҳам бермайди. Оловдай ловиллаб, кейин босилишини билади. Аслида бу аёл Азаматга амма бўлади, лекин негадир “хола” дейишга ўрганиб қолган. Холаси доим қарғаб эсга оладиган ота-онасини асло эслолмайди. Эсини таниганидан бери холаси ва поччаси билан бирга. На хотини, на рўзғори қизиқтирадиган поччаси Азаматга ҳеч эътибор бермаган. “Асқад алкаш фақат ароқ тўла шиша билан дўст. Эрталабдан кечгача ўшанисини кучоқлаб ётади. Болаям, хотинам шиша унга. Бир куни думалаб ўлиб қолганидаям шу шишаси кўмсин”, — дея холаси доим жаврагани-жавраган.

Азамат поччасига овқат олиб бориш учун қанча эрта йўлга чиққани билан барибир кечиқиб боради. Сабаби симёғоч олдида тўхтаб соатлаб лайлакларга маҳлиё бўлади. Гоҳ туриб қарайди, гоҳ ўтириб, гоҳида эшаги устида ёнбошлаб. Қайси томондан қарамасин, ҳар гал бу қушлар худди бир мўъжизадай шуурини тўлқинлантираверади. Ҳайрати ошади. Холаси, поччаси, ўзи ҳеч қачон кўрмаган ота-онаси ҳақидаги хаёлларини бир муддат унутди.

Қамиш чайла ёнига етгач, эшакни нарироқда қолдирди-да, хуржундан холаси берган тугунни олиб ичкарига кирди. Санам опа шу тугунни бергунча ҳам роса хархаша қилганди. Олдини ароқхўр эридан нолиб унинг бари қариндош-уруғини гўрдан олиб, гўрга солди. Бундай эрнинг боридан йўғи яхши, деб бошқа

овқат жўнатмасликка қарор қилди. Чайласида ароғи билан сасиб ётаверсин, деди. Азаматни ёнига чақириб наридан-бери дастурхон тузаган бўлди-да, бироқ овқатнинг бир лўқмаси ҳам томоғидан ўтмай йиғлаб юборди. “Минг ёмон бўлсам эрим, кўз очиб кўрганим. Бийдай даштда бир ўзини қандай оч-наҳор кўяман? Уям нима қилсин, эплаб битта бола туғиб беролмаганимдан кейин ичади-да. Дардини кимга айтсин, аламини ароқдан олади. Менга ёрилай деса, ўзим тўкилиб ётибман”, дейди хўрсиниб. Сўнгра қайтса, бирга овқатланишларини айтиб, болакайни далага жўнашга ундайди. Овқатни тезроқ элтишини тайинлайди.

Азамат чайлага бош сукиши билан бўсағада юмалаб ётган шишаларнинг бирига тўкишиб кетди. Поччаси қамиш чайланинг ола-чалпак соясида ёнбошлаб ўтирган экан. Боланинг димоғига гуп этиб ароқ ҳиди урилди. Поччасининг сочлари ювиб таралмаган, кўйлагининг бирорта тугмаси йўқ...

— Бунча қопкетдинг... — деди у болани кўриши билан.

Азамат индамай, шишаларни тутқазди. — Мейли раис айтди, бу уч кунлик ҳақингиз экан.

Бирдан ичиб қўймай, кейин бергунча етказаркансиз. Бола худди олиб кетиб қоладигандай Асқад алкаш шишаларни юлқиб олди.

— Менга нима қилишни ўргатма, тирранча. Ўзим биламан. Раис бошқа ҳеч нарса бермадимми?

— Манавини айтяпсизми?

У чўнтагидан қутиси ёғимланган сигарет чиқарди.

— Шуни айтяпман, шуни. Холанг кўрмадимми?

— Йўқ, раис уйдан чиққанимдан кейин берди.

— Бўпти, овқатингни анави ерга қўй-да, ўзинг кетавер, — деди поччаси ароқни гўё сув ичгандай симира бошларкан.

У доим шундай қилади. Жияни опкелган овқатга қайрилиб қарамайди. Овқат ўрнига ҳам ароқни кўтаради. Азамат кўпинча бир-икки марта қўл урилиб, айниган овқат қолдиқларини тозалаб идишларини олиб қайтади. Поччасининг тезда жавоб бергани яхши бўлди. У энди бемалол оқбош қилиши мумкин. Холаси нега кечикканини сўраса, поччаси билан бирга овқатланганини баҳона қилади. Шунда индамайди. Туроб қоровул ҳалиям кутиб турганини симёғочга яқинлашиб қолганида кўрди. Шу эзма чолнинг эски гапларини яна эшитишини ўйлаб, сепкил босган бурнини жийирди, аммо лайлаклардан кўнгил узиб кетолмади.

— Ҳа, келдингми, поччангни кўрдингми?

— Кўрдим.

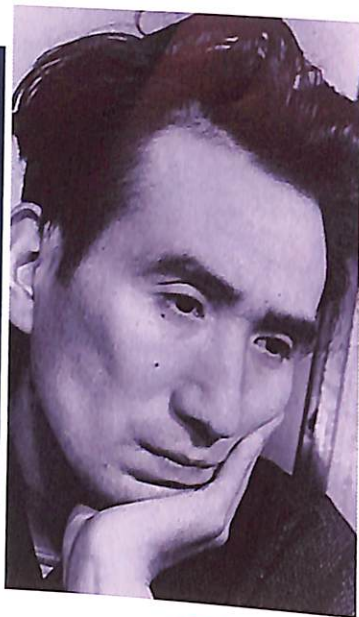
— Яна мастмикан?

Ёнида биров бўлмаса ҳам ўз-ўзига гапираверадиган чол гапида давом этди:

— Маст бўлмай нима ҳам ўз-ўзига гапираверадиган Агар билсанг, ерларимиз шўрлаб кетишига мана шулар сабаби. Уларнинг касри уряпти. Нас босган жойда худо ризқ ундирарканми? Эҳ-ҳе энди кўчиб келган пайтларимизда эгам назар солган ерлар эди. Ўзлаштиргунимизча энамизни кўрганимиз. Ёшлигимиз,

24 САОДАТ 2025/6

Дадзай Осаму
(1909-1948)

XX аср бошидаги машҳур япон ёзувчиларидан бири Дадзай Осаму (асл исми Сюдзи Сусима) Япониянинг Аомори префектурасида туғилган. Унинг “Хотиралар”, “Масхарабозлар гуллари”, “Ўқувчи қиз”, “Аёллар дуэли”, “Виёнинг хотини” каби қатор асарлари чоп этилган.

Олча барги ва най

Ҳикоя

— Ҳар йили эрта баҳорда, олчалар гулини тўкиб, барг ёзаётган пайтда шу воқеа ёдимга тушади... — деб гап бошларди кампир: — Бунга ўттиз беш йил бўлди. Унда отам ҳали тирик эди. Биз уч киши — отам, мен ва синглим бирга яшардик. Онам эса бундан етти йил аввал оламдан ўтган, мен ўшанда эндигина ўн уч ёшга тўлган эдим. Мен ўн саккизга, синглим ўн олтига тўлганда отам Япон денгизининг соҳилида жойлашган Сиросита шаҳридаги ўрта мактаблардан бирига директор қилиб тайинланди, биз ўша ёққа кўчиб кетдик. Биз у ерда отамни Мацуэга ишга ўтказгунларига қадар олти йил яшадик. Ўша йили кузда, йигирма тўрт ёшга тўлганимда Мацуэда турмушга чиқдим. У пайтларда бу кеч турмушга чиқиш саналарди. Мен онамдан жуда ёш айрилган эдим. Отамнинг юмуши бошидан ошиб ётгани сабабли оила ташвишлари билан унча иши йўқ эди. Менсиз рўзгоримиз пароканда бўлиб кетиши турган гап эди. Шу ваздан ҳам мен уларни ёлғиз ташлаб кетолмасдим, шунинг учун барча келган совчиларга рад жавобини беришга мажбур эдим. Лоақал синглимнинг соғлиғи яхши бўлганида ҳам майли эди. Афсуски, синглим тамомила менинг аксим эди: у жуда чиройли, сочлари узун бўлса ҳам саломатлигининг мазаси йўқ эди. Биз Сироситага кўчиб келганимиздан сўнг орадан бир йил ўтгач, синглим дунёдан кўз юмди. Мен ўшанда йигирма ёшда, у эса ўн саккизда эди. Мен сизга худди ўша пайтлар ҳақида сўйлаб бермоқчиман.

Синглим кўпдан бери касал эди. У буйрак сили билан оғриган экан, касалини аниқлашганда, вақт ўтган эди, иккала буйрак ҳам тамоман зарарланиб, оғирлигини, юз кун ҳам умр кўрмаслигини айтиб-

ди. Орадан бир ой ўтди, икки ой ўтди, белгиланган вақт ҳам яқинлаша бошлади, бизнинг эса жимгина кутишдан бошқа иложимиз йўқ эди. Синглим бу дарддан тамомила беҳабар, ўзида йўқ хурсанд, ҳатто охириги пайтларда тўшакдан турмаган бўлса ҳам, қандайдир кўшиқларни хиргойи қилар, ҳазиллашар ва менга эркаланарди. Лекин менинг эс-хушим фақат бир нарсда: қирқ кунлардан сўнг буларнинг ҳаммаси барбод бўлади... Ана шуни эслаганимда, томоғимга бир нарса тикилиб, этим жунжикиб кетарди. Назаримда, бундай оғир мусибатга чидаммай жинни бўлиб қоладигандек эдим. Март кетидан апрель ва ниҳоят, май ҳам етиб келди, аммо ҳаммаси аввалгидек давом этарди. Аммо ўша кунни — майнинг ўрталаридаги қайсидир бир кун эди — асло эсимдан чиқармайдим.

Далаю тоғлар яшил майсаларга бурканди, кунлар исиб, одамлар енгил кийимларга ўта бошладди. Кўм-кўк майсалар киши баҳридилини очарди, қаёққа қарама, табиат уйғониб, ўз сепини ёйишга тараддуд кўрмоқда. Кўлимни орқамга қилиб, хиёл эгилганча, бошимда турли ўй-хаёллар билан дала-ларни кезиб юрардим... Шу пайт кўпчиган тупрок қаъридан, қаёқдандир, бамисоли дўзахнинг ичидан гум-гум деган суронли садо эшитилди, гўё чохи жаҳаннамда баҳайбат ногора чалинмоқдаю бу садо ўша ёқдан келаётгандай эди. Мени қаттиқ кўрқитган бу ғалати товушнинг нималигини кейин билдим: у япон флотига қарашли ҳарбий кемалардан отилган снарядларнинг овози экан.

Эс-хушим синглимда бўлгани учун нима бўлаётганига тушуниб етолмасдим, тамомила гангиб қолган эдим. Назаримда, бу ўқ овозлари ва портлашлар қандайдир бахтсизликнинг даракчисидай

эди. Кун ботгандан кейин ўрнимдан турдим-да, беҳол бутхонага кетдим...

— Опажон! — деб чақириб қолди синглим. У жуда озиб, қувватсизланиб қолган, афтидан, куни битиб бораётганини ўзи ҳам сезар эди.

— Бу хат қачон келди?

Кўксимга бир нарса урилгандек бўлиб, рангим докадек оқариб кетганини сездим.

— Қачон келди? — дея қайта сўради у, чамаси, менинг бирданига оқариб кетганимга эътибор бермагандек.

Бир амаллаб ўзимни ўнгладим-да:

— Яқинда, сен ухлаб ётганимда. Сен тушингда кулаётган эдинг, мен хатни аста ёстигинг ёнига қўйдим. Наҳотки сен ҳеч нарсани сезмаган бўлсанг? — дедим.

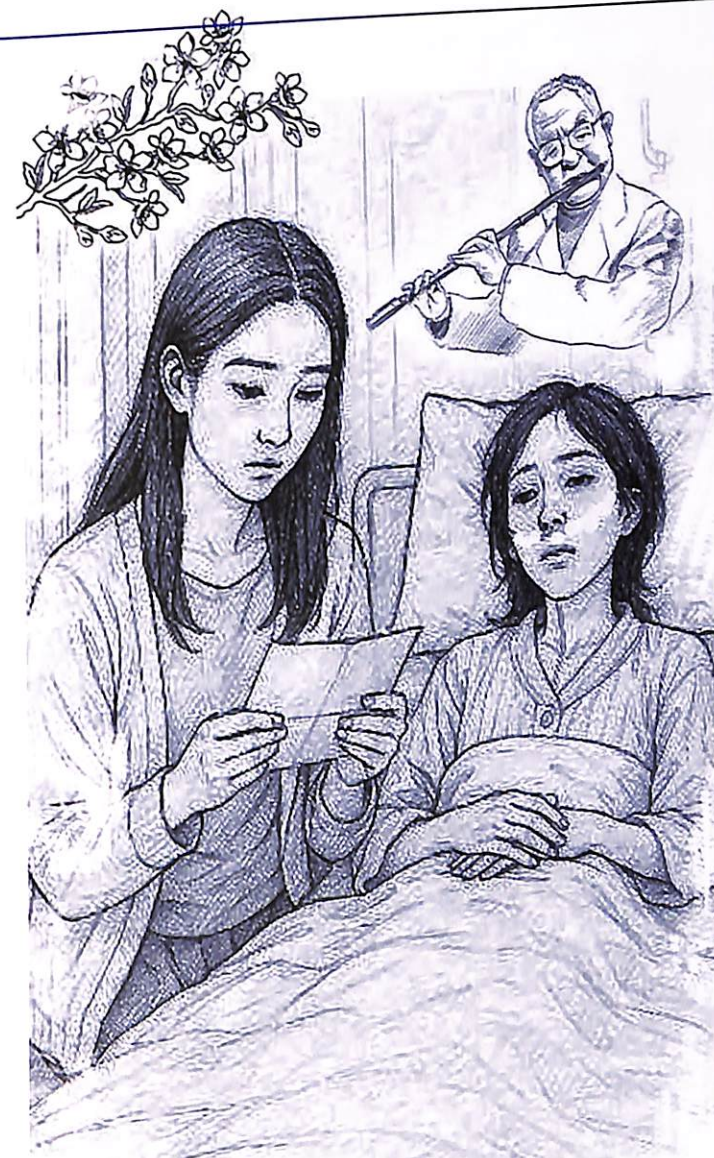
— Йўқ! — дея синглим кулиб юборди, кулгидан унинг дурдек оппоқ тишлари яраклаб, оқшом гира-шираси туша бошлаган хонани ёритиб юборгандек бўлди.

— Мен буни ўқиб чиқдим. Қизиқ! Тамомила менга нотаниш бир киши ёзибди.

Бу хат эгасини мен жуда яхши танирдим. Унинг исми М. Т. Я. эди. Йўқ, мен уни ҳеч қачон кўрган эмасман. Воқеа бундай бўлган эди: бундан бир неча кун аввал синглимнинг жавонини очиб, пастки тортмасидан яшил лента билан маҳкам боғланган бир даста хат топиб олдим. Бировларнинг хатини ўқиш одобдан эмас, албатта, лекин мен ўзимни тўхтатиб туролмадим, лентани очиб, хатларни ўқишга тутиндим. Хатлар ўттизтача бўлиб, ҳаммасига бир хилда М. Т. Я. деб имзо чекилган эди. Жўнатувчининг исми кўрсатиладиган ерга эса қизларнинг исми ёзилган эди. Буларнинг ҳаммаси синглимнинг энг яқин дугоналари бўлиб, шунинг учун биз — на отам, на мен шу вақтгача синглимнинг йигит киши билан хат ёзишиб юрганини сезмаган эдик.

М. Т. жуда тадбирли ва эҳтиёткор экан. У синглимнинг барча дугоналари исм-фамилиясини яхши билар, ҳар хатида навбат билан уларнинг исмини кўйиб хат жўнатар эди. Икки ёшнинг бунчалар журъати ва ботирлиги мени ҳайратга соларди: агар қаттиққўл отам сезиб қолса нима бўлади? Миямга келган бу фикрдан кўрқиб кетдим. Сўнгра хатларни яхшилаб тахладим-да, бир бошдан ўқий бошладим. Қандайдир ширин, орзиқтирувчи бир туйғу вужудимни қамраб олди.

Ҳа, менинг ўша пайтда эндигина йигирма ёшга тўлганимни ҳам унутманг, менинг ҳам ўша ёшдаги барча қизларда бўладигандек, ўзимга яраша ҳеч кимга ишонмайдиган юрак сирларим бор эди. Мен бир хатнинг кетидан иккинчисини ўқишда давом этдим, улар назаримда гўё беғубор, тиник, тезоқар сувга ўхшарди. Мана, ниҳоят, охириги хатни кўлимга олдим, мактуб бултур кеч кузда ёзилган эди. Бирданига бўғзимга бир нарса тикилгандек бўлдию оёқларим бўшашиб кетди, шу даражада ҳаяжонда эдим. Буни қаранг, икки ёшнинг севгиси мен ўйла-

Маҳкам Абдуллаев чизган сурат

гандек шунчаки бир ҳавас эмас, балки анча жиддий тус олган экан. Хатларни ёқиб юбордим. Бу сироталик бечора шоир М. Т. бўлиб, синглимнинг касаллигини билгандан сўнг у билан алоқани узишга қарор қилган эди. Бунчалар бераҳм бўлмаса одамлар! “Бир-биримизни унутайлик”, деб ёзибди йигит бепарво ва лоқайд. Ҳақиқатан ҳам, у синглимни унутиб юборгани ростга ўхшайди, чунки ортиқ хат ёзмаган эди. Агар мен шундай кетаверсам, бечора гўзал синглим юрагида бир дунё дард-хасрат билан оламдан кўз юмиши турган гап эди. Ҳеч кимга билдирмай бир иш қилмоқчи бўлдим. Кейин эса ни кўнглимда сақлашга қарор қилдим. Кейин эса синглимга яна ҳам қаттиқроқ раҳмим келди, ҳар хил ўйлар ичида қолдим; мени оғир, мудҳиш хаёлар гангитиб қўйган эди.

— Ўқиб беринг-чи ҳеч нарсага тушунмаяпман. Нима гап ўзи?

Ҳамма нарсани билиб туриб билмаганга олишимдан ноқулай аҳволга тушиб қолдим.

САОДАТ 2025/6 29

САОДАТ

Ушбу сонда:

Ўзбекистон Республикаси
хотин-қизларнинг ижтимоий-
сиёсий, адабий-бадий,
безакли журнали
1925 йилдан чиқа бошлаган

6-сон (963) 2025 йил

МУАССИС:

Оила ва хотин-қизлар қўмитаси

БОШ МУҲАРРИР:

Мунаввара УСМОНОВА

Жамоатчилик кенгаши:

Танзила НАРБАЕВА

Зулайхо МАҲКАМОВА

Раъно ТУРДИБОЕВА

Дилбар ҒУЛОМОВА

Мукаррам Нурматова

Муножат ЙЎЛЧИЕВА

Озода ПАРПИБОЕВА

Гулистон МАТЌУБОВА

Саодат БОЙМИРЗАЕВА

- 1 Оила ва хотин-қизлар
қўмитасида
"Оқила аёллар"
одамлар орасида
- 4 Ўзбекистон ифтихорлари
Дилсора Нурмуродова
Олтин дарвозанинг моҳир
дарвозабони
- 11 Қутлов
Жўшқин Қорабулут
Эҳтиром
- 22 Наср
Муяссар Тилова
Лайлак уяси
- 25 Хориждан мактуб
Холида Пардабоева
"Ўзбекистонни соғиниб
яшайман..."

"Саодат" журнали ҳар ойда манзилга етиб боришида муаммолар пайдо бўлса ёки журналда чоп этилган материаллар ҳақида фикр-мулоҳазаларингиз бўлса, қуйидаги телефон рақамларига мурожаат қилинг. Биз учун фикрларингиз қадрли, кутамиз.

☎ (93) 555-49-09

ТАҲРИРИЯТ:

Бош муҳаррир ўринбосари:
Феруза ОРИПОВА

Масъул котиб:
Қутлибека РАҲИМБОЕВА

Мусаҳҳиҳ:
Маҳсума ЭРҒАШЕВА

Саҳифаловчи-дизайнер:
Хосият ҲАКИМОВА

МАНЗИЛИМИЗ:

Тошкент шаҳри, М.Улуғбек тумани
М.Исмоилий Ғ-1.

Веб сайт: saodatjurnali.uz

ISSN 2010-541X.

Ўзбекистон Республикаси
Президенти

Администрацияси ҳузуридаги
Ахборот ва оммавий

коммуникациялар агентлиги
томонидан 2022 йил

5 январда 8831-рақам билан
рўйхатга олинган.

"ALDIN GROUP" МЧЖ
босмахонасида чоп этилди.
Нашр индекси – 867.
Буюртма – 6/25
Адади **1700** нусхада босилди.
Қоғоз бичими 60x84 1/8.
Ҳажми – 5,75 табоқ
Баҳоси келишилган нархда.

Бухоролик
Матлабхоним ва
Мустафо Қурбоновлар
оиласи ҳаёти меҳр
билан фойзли,
маърифат билан
чароғон.

Saodat
100 ёмда

www.saodatjurnali.uz